

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

1881

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σαββαίου, 6.

1881

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἀθήναις, γρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἑξαμήναις. - Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 81 Μαΐου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μοιχοστορία Ι. Ρουφίνου. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Ἐπιόχια. ἴδιε σελ. 321.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου ἐπινοηθὲν ἀνακλιντρον ἐφύλαξε τέλος καὶ ἐδοκιμάσθη προσηκόντως ὑπὸ τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ὅστις ἐκάρηξεν αὐτὸ ἀριστοτέχνημα. Ἀφοῦ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀντικείμενα, ἀναγκαῖα τοῦ ἀνακλιντροῦ παραρτήματα — ἐν οἷς ἰδίως ζωγραφικὴ πυξίς — διετέθησαν προσηκόντως, κομισθέντα ἐκ Νικαίας, ὁ ἱατρός Ἀντώνιος εἰσήλθε τὴν μεσημβρίαν τῆς πρώτης Μαΐου παρὰ τῆς μίς Δάβεν καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐτοίμασθητε εἰς κἀκεῖ ἀπόδοπτον!

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

Εἶτα δὲ ἀτενίζουσα ἐπ' αὐτὸν, ἐφάνη ἀναγινώσκουσα ἐπὶ τῆς μορφῆς του τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, διότι ἐγένετο περιπόρφυρος καὶ εἶπε:

— Ὁὐ σὴκωθῶ;

— Brava! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀντώνιος, ἐννοήσατε εὐθύς. La lingua batte dove il dente duole! Μάλιστα, θὰ σὴκωθῆτε, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ἕρον νὰ ὑποβληθῆτε εἰς ἀπέρους περιορισμοὺς καὶ ἀνυπόφορους προφυλάξεις. Δὲν σὰς εἶνε συγχωρημένον νὰ περιπατήσετε, οὐδὲ νὰ ἐγγίσετε κἀν τὸν πόδα σας κατὰ γῆς, διότι ἔχει ἀκόμη ἀνάγκη ἀπολύτου ἀναπαύσεως ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ὁ ἀφήσετε τὴν κλίνην σας, ἀλλὰ θὰ ἐξαπλωθῆτε ἠσχύως εἰς αὐτὸ τὸ μακρὸν ἀνακλιντρον, τὸ ὅποιον φέρουν ἡ Ρόζα καὶ ἡ Σπεράντζα, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὰς ἀφήσετε νὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει, καθὼς ἐπίσης ὁ ἀφήσετε τὴν Κούτσινς νὰ σὰς ἐνδύσῃ. Ὅπωςδὴποτε δὲν πιστεύω τοῦτο νὰ σὰς δυσαρεστῇ ἐπιθύμουν νὰ κάμω κἀκεῖ περισσότερον, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.

Ἐπρεπεν ἡ Λουκία νὰ ἔχη σκληροτέρην καρδίαν ἐκείνης ἣν εἶχε, ἵν' ἀντιστῇ εἰς τὴν συγκεκριμένην φωνὴν καὶ τὸ ἱκετευτικὸν βλέμμα τοῦ Ἰταλοῦ· τὸ ἐλαφρὸν νέφος, ἕπερ εἶχε πρὸς στιγμὴν σκιάσει τὸ μέτωπόν της, διελύθη εἰς ἱλαρὸν μειδίαμα.

— Εἶμαι πολὺ ἀχάριστος, εἶπε· συγχωρήσατέ με.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρά της, χεῖρα τοσοῦτον μικρὰν καὶ Ουλακτινὴν, ὥστε ὁ Ἀντώνιος ἤ-

1. Ἀκριβῆς μετάφρασις τῆς δημόδου: παροιμία: "Ὁπου πονεῖ τὸ δόντι χτυπᾷ ἡ γλῶσσα." Σ. τ. Μ.

σθάνῃ φοβερὰν ὄραξιν νὰ τὴν φιλήσῃ ἠρεσέσθη ὅμως κρατήσας αὐτὴν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σιρ Ἰωάννης, εὐθυμότερος, ἐβόηθει εἰς τὴν μετακλίσειν τῆς Λουκίας ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐτοιμασθῆ σκηνὴ πρὸς προφυλάξιν τῆς ὄραϊας ἀσθενοῦς ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ακτίνων.

— Ἄχ, τί εὐμορφα! τί εὐμορφα! ἀνέκραξεν ἡ νεῆς περιφέρουσα κύκλω τὰ βλέμματα. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέσαστε πρὸς στιγμὴν, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὸν ἱατρόν, ὅτι ἡ φαντασία μου ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τοιαύτην πραγματικότητα; Καὶ αὐτὴ ἡ τολμηροτάτη ποιητικὴ φαντασία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναπλάσῃ τοιαῦτα θαυμάσια.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπάντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ἐφοβούμην νὰ σὰς φανοῦν αἱ περιγραφαὶ μου ὑπερβολικαί. Μολονότι Σικελὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἐνθουσιώδης θαυμαστής τῆς γενεθλίας μου νήσου, ἠμολογῶ ὅτι ἡ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἐνώπιόν μας δὲν εἶνε κατωτέρα οὐδεμίαν τῶν περιφημοτέρων θέσεων τῆς Σικελίας.

— Πῶς οἱ φοίνικες αὐτοὶ, οἱ ὅποιοι σαλεύουν τόσον ἐπιχαίτως, δίδουν ἀνατολικὸν ἐντελὸς τύπον εἰς τὴν Βορδιγέραν! Ἰποθέτει κανεὶς ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν Ἀσίαν! εἶπεν ἡ Λουκία.

Ἦτο δ' ἀληθῶς μεγαλοπρεπέστατον τὸ θέαμα. Ἀπέναντι τῶν ὀρεῶν ἐξετείνετο ἐπ' ἀπειρον ἡ Ὀλλυσσα, ὀκλή ὡς κἀποπτρον, χρωματιζομένη ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ πρασίνου μέχρι τοῦ βαθέος ἐρυθροῦ καὶ τοῦ βυθυκίνου, ποῦ μὲν ἀστράπτουσα ὑπὸ τὸν ἥλιον ὡς ἀπειρος ἀδάμας, ποῦ δὲ ἀναπτύσσουσα τὰς ἰδιοτρόπους πτυχὰς τοῦ ἀφρώδους λευκοῦ τῆς χιτῶνος. Ἐπὶ τοῦ καθαρῶ ἐκείνου βάθους διαγράφεται ἀποτόμως ὄμιλος ἀλιέων μὲ σκούφους ἐρυθροῦς καὶ ζῶνας ἐρυθράς, συρόντων τὰ δίκτυά των εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ συνοδούντων ἐκάστην αὐτῶν κίνησιν δι' ἄσματος λυπηροῦ, ὅπερ ἐξασθενεῖ καὶ ἠδύνει πως ἡ μεταδίδουσα αὐτὸ ἄχὼ τῶν ὀρέων. Δεξιὰ πρὸς δυσμὰς ἡ ἀργυρώδης ταινία τῆς θάου, ἐλισσομένη ἐν μέσῳ διεσκορπισμένων οἰκίσκων, συστάδων πορτοκαλλῶν καὶ φοινίκων, φέρει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ ἀερωτήριον τῆς Βορδιγέρας, γιγαντώδη σφάραγδον κλείοντα τὸν ὀρίζοντα, ἁμοιάζοντα πρὸς τὴν καταγραφὴν καλοσσαίου τινὸς τέρατος κατὰ κλιμένον καὶ κρύπτοντος τὸ ῥύχρος αὐτοῦ

ἐντὸς τῶν κυμάτων. Ἐκεῖ πέραν, ἐντὸς μικροῦ τίνος διαστήματος, ἀναπαύονται καὶ φαιδρύνονται τὸ βλέμμα, ἀναπτύσσονται πᾶσαι τοῦ πρασίτου αἱ ἀποχρώσεις, ἀπὸ τῆς ὠχρᾶς ἐλαίας μέχρι τῆς σκοτεινῆς κυπαρίσσου. Φοινίκες δὲ σύμφυτοι, χρυσοῦντες τὰς κορυφὰς τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ βυθίζοντες τοὺς πόδας τῶν εἰς τὴν σκιάν, σκελῶσιν ἐπιχαρτίως τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τῶν θυσάνου ἴων ἐκ μέσου ὑψοῦται κομφὸν κιδωνοστάσιον, στίζον τὸν ἀνέφελον οὐρανόν.

Πρὸς ἀνατολὰς ἡ ἀκτὴ καμπυλοῦται χαριέντως, εἶτα δὲ κλινοῦσα ἐλαφρῶς πρὸς μεσημβρίαν, χάνεται βαθμηδὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλασσίου ὄριζοντος. Ἀπὸ τριῶν σημείων τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμισελήνου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπνώττουσι τὰ κύματα, εἰσέρχονται τρία ἐπάλληλα κλιμακῶδη ἀκρωτήρια, διάφορα τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἕποψιν· τὸ ἐγγύτερον εἶνε βράχος ἐρυθρὸς καὶ γυμνός, τοσοῦτον ἀστράπτων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὥστε μόλις τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ ἐπ' αὐτὸν τὸ βλέμμα· τὸ δεύτερον, κατάφυτον καὶ δασυδές, φέρει ἐπὶ τῆς κορυφῆς του μικρὸν χωρίον, ὡσεὶ στῆμα ἐκ τοίχων, τὸ δὲ τρίτον, ἐκτὸς μικροῦ τίνος φωτεινοῦ σημείου, μόλις φαίνεται ἐν ἀπόψει ὡς κυανῆ τις ὀμίχλη. Δύο λευκὰ ἰστία περιβάμπουσι τὸ μικρὸν αὐτὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο· τὸ τοπίον, λουόμενον ὑπὸ φωτὸς, διακοπτομένου που καὶ που ὑπὸ τῆς βαθείας τῶν βράχων σκιᾶς, ἀντανάκλῃ τὴν ἀνεστραμμένην μορφήν του εἰς τὸ ὑγρὸν κάτοπτρον, οὐτινος δεσπόζει, χρισίζοντα δὲ ἀτομα κυμαίνονται ἐντὸς τῆς διαφανοῦς ἀτρασφαίρας, καὶ γραμμῆ τις μαργαρώδης ὑπερφάνει μακρὰν τὰς βράχεις τῶν βουδῶν. Γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα συγχέουσι τὰς διαφορὰς αὐτῶν χροιάς, καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν ἐκείνων ἀποχρώσεων γεννᾶται ἰσχυρὰ καὶ ἐπιβάλλουσα ἀρμονία, ὡς ἀπὸ συμφωνῶν καὶ συνηχοῦντων μουσικῶν φηλόγγων.

— Ἐδῶ ἔχετε ν' ἀσκήσετε ὅσον θέλετε τὴν γραφίδα σας, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅταν θὰ ἦσθε ἐντελῶς ἐξοικειωμένοι μετὰ τὴν καλλογῆν, αἴτινες θαμβοῦσιν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς σας, θὰ τὰς ἐπιμήσατε καὶ θὰ τὰς ἀπολαύσετε πολὺ περισσότερο.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κάμνω καὶ τώρα, σὰς βεβαίῳ, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τὸ κάμνετε καλλίτερον ἐντὸς ἑλίου, ἐπανελάθεν ἐπιμένων ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἀντίληψις τοῦ ὠραίου ἐπέρχεται βαθμιαία, δὲν εἶνε στιγμιαία ἀποκάλυψις. Ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον καιρὸν, ἀλλὰ καὶ μελέτην· τοποθεσία ὡς αὐτὴ τὴν ὁποίαν βλέπομεν διορίζει μετὰ μουσικὴν συμφωνίαν. Παλλὰί τῆς λεπτομερεῖς καλλοναὶ ἐννοοῦνται εἰς πρώτην ἀπόψιν· ἀλλ' ἡ συνοχὴ τῶν διαφόρων φάσεων, ἡ ἀμοιβαία των σχέσις, ἡ ἀτομικὴ οὕτως εἶπεν συναρμονία πρὸς τὸ ὅλον, τὸ σύνολον τέλος πάντων δὲν γίνεταί καταληπτὴν

εἰμὴ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπανειλημμένας ἀπορᾶσεις.

— Νομίζω ὅτι ἔχετε δίκαιον! εἶπεν ἡ Λουκία, ἥτις γενικῶς ἐφρόνει πάντοτε ὅτι ὁ ἱετὴρ εἶχε δίκαιον. Ἀπορᾶ, ἐξηκολούθησε λέγουσα, διατὶ πάνθ, τι ἔχει τύπον ἀνατολικῶν κάμνει τὸσον βλαβεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν. Δὲν δύναμαι ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ φοινίκας. Μαθὺ φέρουν εἰς τὸν νοῦν μου τὰς σταυροφόρας, τοὺς ἱππότες, καὶ τὰς σκηνὰς τῆς Ἰερᾶς Γραφῆς.

— Ἡ φαντασία δανείζεται πολὺ ἀπὸ τὴν μνήμην, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ ἐπαρμένος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν λησμονεῖ τις τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του. Ἡ πηγὴ αὐτὴ οὐδέποτε στερεῖται, καὶ ὅλον τὸ ταξιδίον μᾶς ἐν μέσῳ τῶν φλογερῶν ἄμλων τοῦ βίου.

— Τὴν ἀγαπᾷ, αὐτὴν τὴν Βορδιγέραν, ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία μετὰ τινα παύσιν.

— Καὶ ἐντούτοις, ὅσον ὠραία καὶ ἄν ἦνε, παρετήρησεν ὁ Ἀντώνιος, σὰς κρύπτει μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἀπόψεων τῆς γαλλικῆς παραλίας.

— Αὐτὸ δὲν με λυπεῖ διόλου, ἀπάντησεν ἡ Λουκία. Τοποθεσία πολὺ μεγάλη περιπέτῃ τὴν προσοχήν μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐλκύονται πάντοτε, χωρὶς νὰ θέλω, πρὸς τὸν ὄριζοντα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα εἶνε αἱ μόναι εὐρεῖαι ἐκτάσεις, τὰς ὁποίας θεωρεῖ τις πάντοτε μετὰ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἔχετε ψυχὴν καλλιτέχου.

— Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα, ἀπάντησεν ἡ Λουκία ἐλαφρῶς ἐρυθρῶσκα.

— Τώρα ἄς σὰς ὀδηγήσω κάπως εἰς τὰ περὶ χωρὰ, εἶπε φαιδρῶς ὁ ἱετὴρ. Βλέπετε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἀποτόμου αὐτοῦ βουνοῦ; εἶνε τὸ Σπεδαλέττι, εἰς οὐ νομάζεται καὶ ὁ κόλπος.

— Τί περιεργὸν ὄνομα! Σπεδαλέττι! Δὲν σκαμνίει μικρὰ γοουκαρεῖα;

— Μάλιστα. Εἰς φίλος μου, ἀρχαιολόγος, φρονεῖ ὅτι εὐρήκε τὴν παραγωγὴν του. Λέγει ὅτι ἐν πλοῖον, ἀνήκον εἰς τοὺς ἱππότες τῆς Ρόδου (ἐκείνους ἀριστοὺς, τοὺς ὁποίους ἐσυλλογίζεσθε πρὸ μικροῦ) καὶ πλέον εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀπέβησαν εἰς τὴν παραλίαν αὐτὴν ἀνθρώπους πάσων τῶν πανώλων. Ἐστῆθησαν τότε ἐκεῖ μικρὰ τινα ξύλινα παραπήγματα δι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀπετέλεσαν, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ φίλου μου, τὸν κυρτὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον διετήρησε φυσικῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιμοῦ του προσρησμοῦ. Τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου ὑποστηρίζει τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν φαίνονται τὰ ἐρείπια ἐκκλησίας καλουμένης Ρουότα, κατὰ παραφθορὰν πιθανῶς τοῦ ὀνόματος τῆς Ρόδου.

— Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ νοσοκομεῖα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὅχι· τὸ Σπεδαλέττι κατοικεῖται σήμερον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ἐργατικῶν καὶ βουβαλῶν ἀλλέων, οἵτινες οὐδέποτε στεροῦνται ἐργασίας. Ἡ φύσις, πλάσασα τὸν κόλπον αὐτὸν τόσον ὠραῖον, τὸν ἐπλάσε συγχρόνως γαλήνιον καὶ ἀσφαλῆ. Ἡ θάλασσά του, προστατευομένη πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Βορδιγέρας καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῶν τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων, εἶνε πάντοτε ἤρεμος, ὅσον τεταραγμένη καὶ ἄν ἦνε μακρύτερα, καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀλιεῖς τοῦ Σπεδαλέττι ἐργάζονται μετὰ οἰκονομικῆς καιρίας.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ χωρίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φαίνετ' ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δευτέρου ὄρους, ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Σπεδαλέττι; Ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἰσχυρίαν του;

— Τὸ ὀνομάζουσι εὐλόγως, καθὼς βλέπετε, colla (λόφος). Σημειώσατε δὲ, ὅτι ὅταν ἡ χολέρα ἐμάστιζε τὸ Σάν-Ρέμο, οὐδεὶς τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου αὐτοῦ προσεβλήθη.

— Οἱ κάτοικοι του θὰ τὸ ἐλευθέρωσαν βέβαια θαύμα, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπλάσαν μυρίας ἀνοησίας. Ἡ ὑψηλὴ θέσις τῆς Κόλλας ἐξηγεῖ ἐντελῶς τὸ θυμωτὸν τοῦ κλιματὸς τῆς. Τὸ ἀνεξήγητον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ ἐπιδημία, σταματήσασα ἐνώπιον τοῦ δευτέρου ἀκρωτηρίου, τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Σάν-Ρέμο, τὸ ὑπερεπήδησε χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ, καὶ ἐπέστηεν εἰς τὴν Νίκαιαν, ἀφήσασα ἀνέπαφον ὄλον τὸν διάμεσον χωρίον. Ὁμολογεῖται, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱετὴρ μειδιῶν, ὅτι ἡ Κόλλα σὰς φαίνεται τίποτε, παραβαλλομένη πρὸς τὸ Σπεδαλέττι. Οἱ ἱππότες καὶ ἡ πανώλης σὰς φαίνονται πολὺ ὑπέριστα τῆς χολέρας καὶ τῶν ἱατρῶν.

— Ὅλ' ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ Λουκία, κατὰ τὸν ἱερὰν τρόπον, δηλαδὴ δι' ἄλλης ἐρωτήσεως. Ἡ λευκὴ αὐτὴ κηλὶς, ἡ ὁποία λάμπει ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ πλέον μακρυρῶμενον ἀκρωτήριο δὲν εἶνε μοναστήριον;

— Εἶνε ἐκκλησία καὶ αὐτὴ, τῆς Παραγίας τῆς Φρουρῶν, ἀντιζήλου τῆς Λαμπροπούρας, ἀλλ' ἀντιζήλου ἀτυχῶς, πρέπει νὰ τ' ὀμολογήσω.

— Ὅλοι λοιπὸν αἱ ἐκκλησίαι εἶνε ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Παναγίαν;

— Σχεδὸν ὅλαι. Ἡ Παναγία εἶνε τὸ πάθος τοῦ λαοῦ μας. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲ, σὰς τὸ ὀμολογῶ εὐλιχρῶς, μετὰ φαίνεται πολὺ συγκινητικὴ ἡ λατρεία αὐτῆ, ἡ δεισιδαιμονία ἄν θέλετε, ἥτις ἀποθεῖναι τὴν γυναῖκα καὶ τὴν καθιπτῆ μεσίτριαν ἐλέους καὶ οἰκτιρμοῦ μεταξὺ τῆς Θεότητος καὶ τῶν δυστυχῶν. Ἡ λατρεία αὐτὴ εἶνε ὁ μεγαλειότερος φόρος σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρετὰς τῆς γυναικείας φύσεως.

— Φρονεῖτε ἀληθῶς, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε καλλίτεροι τῶν ἀνδρῶν;

— Ἐμφυτόν τι αἰσθημα μοῦ τὸ λέγει, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος· ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσον πείραν τῶν γυναικῶν, οὐδὲ τῶν ἀνδρῶν, διὰ νὰ λύσω τὸ ζήτημα διδακτορικῶς. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ὁμοίων μου ἔντων, τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ σχετισθῶ, τὸ ἀσυγκρίτως ὑπέριστα ὄλον ὑπέρηξε μία γυνή.

Δὲν ἀξιοῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν, διατὶ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅστις ἐπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Λουκίαν, θεωροῦσαν τὴν γυναικείαν αὐτῆς ὑπερφάνειαν, ἐπάγωσεν αὐτὴν τοῦναντίον καὶ τὴν κατέστεισε σιωπηλήν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τοιοῦτον ὑπέρηξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τοῦ ἱετροῦ, ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του ἔμεινε ἡ νεῖσις ἐπὶ μακρὸν καθημένη, ἀδιάφορος πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ περὶ τοπίον, λησμονοῦσα τὴν ἱερογραφίαν καὶ τὰ βιβλία τῆς, καὶ βεβαιωμένη εἰς μεγαγχολικὸν τινα βουβασμόν. Ταλαίπωρος Λουκία! Ἐκ τῶν σκέψεων τῆς ἐξῆγαγεν αὐτὴν μετὰ μικρὸν ἡ ἔλευσις τοῦ Σιρ Ἰωάννου κρατούντος ἐπιστολῆν. Τὸ γράμμα ἦτο τοῦ Ὁρθῆ, ὅστις ἀνήγγελλεν, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ βραδύνη τὴν ἀναχώρησιν του ἕνεκα λόγων ὑπηρεσίας. Ἠγνοῶς, ἔλεγε, πότε αἱ περιστάσεις ἤθελον τοῦ ἐπιτρέψει νὰ ἐπιβασθῇ· δὲν ἤλπιζεν ὁμοῦς νὰ τὸ κατορθώσῃ πρὸ τεσσάρων μηνῶν, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἤθελε τὸ προαγγεῖλει εἰς τὸν πατέρα του. Ἡ Λουκία ἀπεδέξατο λίαν ἀπαθῶς τὴν αἴτησιν ταύτην.

— Ὅπως δὴποτε, πατέρα, εἶπε, μόνον τέσσαρες μῆνες εἶνε ἀκόμη, καὶ τὸ κληρονομικὸν εἶνε, ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην νὰ βιασθῶμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Σιρ Ἰωάννης, ὅπως ἦλθον τὰ πράγματα, ἠμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν εὐχάριστον αὐτὴν τὴν βραδύτητα. Ἡ εἰδησις αὐτῆ ἀφαιρῖει ἅ ἐν βάρος ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου. Δὲν ἤθελα νὰ φθάσῃ ὁ υἱός μου εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ εὐρὴ μόνον ὑπηρετίας εἰς τὸ σπῆτι. Τώρα ἠμποροῦμεν νὰ ὀδοιπορήσωμεν κατὰ μικρὸς σταθμοὺς καὶ νὰ μείνωμεν ὀλίγον καὶ εἰς Χαρισίους.

— Ὁ, πατέρα! εἶπεν ἡ Λουκία, δὲν με μέλει διόλου διὰ τὸ ἱερίσι· ἄς μείνωμεν ὅσον τὸ δύνατον περισσότερο εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου, υπέλαθεν ὁ βρατανέτος μετὰ τινας ἐπιμονῆς, διότι δὲν τοῦ ἤρεσκε νὰ βλέπῃ τὰ σχέδιά του ἐμποδιζόμενα, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃς ὀλίγον τοὺς Παρισίους. Εἶνε ἀναγκαῖον τοὺς ἐπερχόμενον τόσον γρήγορα πέρυσιν, καὶ ἦσαν τότε τόσον ἀσθενῆς, ὥστε μόλις τοὺς εἶδες.

Εἶτα μετὰ σιγμιαίαν τινα σκέψιν, καὶ ἄν ἐφάνη ἀμφισβητῶν τι ἐνδομύχαις πρὸς ἐκεῖνον, προσέειπε.

— Οἱ Παρισίαι, μολονότι εἶνε φθονεῖα κατώτεροι τοῦ Λονδίνου, εἶνε ὅπως δὴποτε μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περᾶσῃ εὐαρέστως μερικὰς ἐ-

Εδομάδας. Έχουν πράγματα, τὰ ὅποια ἀξίζουν νὰ τὰ ἴδῃ τις' τὰ Ἠλύσια πεδία παραδείγματος χάριν, μολοντί δὲν συγκρίνονται μὲ τὸ Ἄβδ-Πάρκ.

Ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύο μεγαλοπόλεων δὲν ἐξηκολούθησεν, διότι προσελθὼν ὁ Γιάννης ἀνήγειλεν, ὅτι ἄνθρωπος τις ἐπέθυσε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν βασιανέτον. Πόθεν ἔρχεται; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἄντωνίου, καὶ ὁ Γιάννης ἐκρινεν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ὅτι ὁμοίωζεν ἔμπορον ἵππων.

— Ἐμπορος ἵππων! ἀνεφώνησεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης.

Καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, εὐκίνητος ὡς νεανίας.

Ἄς συλλογισθῇ τις ὅτι ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἦτο συνειθισμένος νὰ ἱππεύῃ τακτικῶς καθ' ἑκάστην, ἵνα ἐκτιμηθῇ πόσον εὐχαρίστησιν προῦξένῃσιν εἰς τὰς ἀκοάς του αἱ λέξεις αὐταὶ καὶ μόναι: ἔμπορος ἵππων. Τῷ εἶχον ἀλληλοδιαδόχως ἀποστρίψει ἐκ Νικαίας δύο ἵππους· ἀλλ' ὁ μὲν εἰς ἕτο χαλὸς, ὁ δὲ ἄλλος πλήρης ἐλατωμάτων. Οὕτω δὲ ὁ Σὶρ Ἰωάννης, ἀπελπισθεὶς εἶχε παραιτηθῆ τῆς ἱππασίας.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπος ἦτο πραγματικῶς ἔμπορος ἵππων, μεταβαίνων εἰς Γένουαν μετ' ἵππων πρὸς πώλησιν, ζῶων πρώτης ἐκλογῆς, bestie magnifiche, ὡς ἔλεγε. Ὁ διάλογος ἐγένετο διὰ γλώσσης τινος δυσκαταλήπτου καὶ παραδόξου, εἶδους τινος lingua franca, ἣτις ὅμως ἐπήρκεσε τέλος εἰς συνεννόησιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης παρεκλούθησεν τὸν ζῶον ἵππων εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν, ὅπου οὗτος ἐδείκνυε μακρόθεν τὸ δῆθεν ἱπποστάσιόν του, καὶ μετὰ τινος ὥρας ἐπεφάνη ἱππεύων εὐτομον ἱππάριον, εὐχάριστον ἔχον τὸ ἐξωτερικόν, ὅπερ ὁ ἔμπορος εἶχε βεβαιώσει ὡς ζῶον ἤρμουν καὶ εὐαγωγότατον, — πρᾶγμα πιθανώτατον ἄλλως, διότι τὸ ζῶον εἶχε τριπλασίαν τοῦλάχιστον ἡλιακὴν τῆς δηλωθείσης ὑπὸ τοῦ ἔμπορου.

— Ἐπίβω νὰ ἦνε πραγματικῶς ἦσυχον, ἀνέκραξεν ἡ Λουζία, φοβηθεῖσα κάπως ἐκ τῶν ἱππικῶν ἐλιγμῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἐνα παιδί ἠμπορεῖ νὰ τὸ διοικήσῃ, ἀπάντησεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, ὅστις ἀπὸ τινος χρόνου εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην νὰ παραιτηθῇ πλέον τῶν θυμοειδῶν ἵππων. Κύτταξε τὸ στόμα του, Λουζία· ὑπακούει εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Καὶ ἐκτελὼν τοὺς λόγους του ὁ βασιανέτος, ἤρχει περιχαρῆς νὰ στρέφῃ πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν τὸν ἵππον του, μέχρις οὗ τέλος ἡ Λουζία ἐφώνησε πρὸς αὐτόν.

— Πατέρα, πατέρα! Ὁ ἀζαλιώτης καὶ ὁ ἀζαλιώτης καὶ τὸ ἄλογον!

Τὴν αὐτὴν στιγμήν νεανίας τις, ἐνδεδυμένος ὡς ἱπποκόμος καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας του τὸν πτελὸν του, εἰσώλισθησεν ἠρέμα διὰ τῆς κηπιῆς θύ-

ρας, καὶ μετὰ τινος στιγμῆς διαταγῆς, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Σὶρ Ἰωάννην, ὅστις πάραυτα ἐσφιγξε τοὺς χαλινοὺς. Ἦτο ὁ Πρόσπερος, ἐρχόμενος ταπεινῶς μετὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν, ἵνα προσφέρει τὴν φόρον τῆς εὐνομοσύνης του εἰς τὸν γενναῖον βασιανέτον. Καίτοι δὲ αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαριστήσεις τοῦ Προσπερου ἐξοφάζοντο εἰς διάλεκτον ἐντελῶς ἀκατανόητον εἰς τὰ ἀγγλικά ὡτα τοῦ Σὶρ Ἰωάννου, τὸ βλέμμα ὅμως καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ταλαιπώρου νεανίου ἤσαν τοσοῦτον ἐκφραστικὰ, ὥστε τὰ ἰταλικά του ἤχουν σχεδὸν ὡς ἀγγλικά εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ Σὶρ Ἰωάννου. Πλὴν δὲ τούτου ἡ ὄχρᾶ μορφή καὶ ἡ ἰσχνότης τοῦ πτωχοῦ ἀμαξήλατου ἐπηύξανον ἐτι καὶ ὑπεστήριζον τὴν ἀφελῆ αὐτοῦ εὐλογίαν. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης συνεινήθη, καὶ ἵνα κρούσῃ τὴν συγκίνησιν του, ἤρχιτε πάραυτα, δι' ἐξωργισμένου ἤθους, νὰ διδάσῃ τὴν νεανίαν τὰ πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους ἐν γένει καθήκοντά του καὶ ἰδίως τὰ πρὸς ἐξαιρετικούς τινος ὁδοιπόρους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὴν γλώσσαν τοῦ βασιανέτου οὐδὲν ἠρμήνευεν ἡ-θοος, οὐτε βλέμματα οὔτε χειρονομία, μάτην ἀντήχησεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ Προσπερου, ὅστις βλέπων χαμὰ καὶ περιστρέφων διὰ τῶν χειρῶν του τὸν πτελὸν του, ἐφαίνετο ἀληθῶς ὡς ἐγκληματίας, ὅσον προσεπάθει νὰ παραστήσῃ αὐτὸν ὁ Σὶρ Ἰωάννης.

Καθ' ἢν στιγμήν ὁ βασιανέτος, ἔριππος πάντοτε, ἤρχιεν ἀμνηχανὸν πῶς νὰ περῆν μετὰ τινος ἀξιοπροσέπειας τὴν σκηνὴν ἐκείνην, εἶδε τὸν ἱατρὸν, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ πανδοχεῖον ἵνα ἴδῃ τὸ ἀπόκνημα τοῦ βασιανέτου, περὶ οὗ ὅλος ὁ δῆμος ἤδη ὁμίλει.

— Φίλτατέ μου ἱατρά! ἀνέκραξεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης διὰ φωνῆς ἐγκαρδίου, χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω· σὰς ἔχω ἀπειροὺς ὑποχρεώσεις.

Πρώτον νῦν ἤκουον ὁ ἱατρὸς τὸν Σὶρ Ἰωάννην ἀποκαλοῦντα αὐτὸν φίλιτατῆν του ἱατρῶν, καὶ τοσοῦτον ἐκθύμως καὶ ἀνυποκρίτως· διὰ τοῦτο δὲ καὶ μεγάλην ἀπέδωκε σημασίαν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνους, καὶ παρακαλέσας τὸν βασιανέτον νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ ὑποχρεώσεων, τὸν συνεχάρη ὅτι ἠτύχησε ν' ἀποκτήσῃ τόσῳ εὐμάρμον ζῶον. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐφθασεν ὁ Γιάννης, καὶ ἀνήγειλεν ὅτι ὁ σταβλὸς, ὅστις εἶχε χρυσαυμοῦσε εἰς τοὺς προηγούμενους δύο ἵππους, εἰρήσαστο κατελιγμένους, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κενωθῇ πρὸ μιᾶς τοῦλάχιστον ἐξδομάδας. Ἦ εἶδησιν αὐτῇ ἐψόχρανεν ἐπισθητικῶς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ γηραιῶ εὐπατρίδου. Ὁ Ἄντωνιος τὸ παρητήρησε, καὶ λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Πρόσπερον, ταπεινὸν πάντοτε καὶ συντετριμμένον, ἀντήλαξε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις· εἶτα δὲ, πλησιάζας εἰς τὸν βασιανέτον, ἀνήγειλεν αὐτῷ ὅτι ἡ οἰκία ὅπου κατῴκει ὁ νεκρὸς ἠλόχος εἶχεν ἀρρεπτά καλὸν σταβλόν, καὶ ὅτι ὅλ' ἦτο ἴσως εὐχάριστον εἰς τὸν Σὶρ Ἰωάννην νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν φρον-

τιδα τοῦ ἵππου του εἰς τὸν Πρόσπερον, εἰς τὸν ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔλαμνε καὶ μεγάλην χάριν. Ὁ Πρόσπερος, προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς, εἶχε νεώτερον ἀδελφόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὡς ἀκόλουθος τοῦ βασιανέτου, ὅτε ἐκεῖνος θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ταχυδρομικὴν του ὑπηρεσίαν. Ὁ βασιανέτος ἀπεδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν, καὶ ὁ Πρόσπερος, ἐξέκλως ἐκ χαρῆς ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του, ἐβοήθησε τὸν νεὸν αὐτοῦ signor padrono νὰ ἀφιππεύσῃ. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης παρέδωκεν αὐτῷ τὸν ἵππον, καὶ τῷ παρήγγειλε ῥητῶς νὰ εὐρίσκειται καθ' ἑκάστην πρῶτον ἀκριβῶς εἰς τὸ πανδοχεῖον ἵνα λαμβάνῃ τὰς ἡμερησίας του διαταγὰς.

(Ἡπταετ. συνέχ. α.)

ΚΕΡΚΥΡΑ

(Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου).

Συντομία ἐπὶ τῆς ἐστ.

Ἐν Ἄνεμομόλῳ μεταξὺ ὑψηλῶν φοινίκων κεῖται ἡ παλαιότερα τῆς Κερκύρας ἐκκλησία, ἡ μόνη βυζαντικῶς ῥυθμοῦ καὶ ὁλοκτῆ, τιμημένη ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγ. Ἰγνατίου καὶ Σωσιπάρχου, τῶν πρώτων ἀποστόλων τοῦ ἰονίου χριστιανισμοῦ, θεωρουμένων μαθητῶν τοῦ Παύλου, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ὁ ἀπόστολος ἠσπάζετο ποτε τοὺς Ῥωμαίους. Ὁ Μουστοξύδης ἀνάγει τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ εἰς τὴν 12 αἰῶνα. Δύο ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ, σκοτεινὰί πως τὸν νοῦν, εἰσι τετειχησμένοι ἐπὶ τοῦ πυλῶνος αὐτοῦ, οὗ τὸ ἐσωτερικόν εἶνε δυστυχῶς ἀσβεστωμένον· ἐν τῷ νάρθηκι ὑφύονται δύο ἀρχαῖοι στῦλοι, ὑποστηρίζοντες τρεῖς τόξα, ἐφ' ὧν τρεῖς ἀψίδες. Τὸ μοναστήριον κατεστράφη· ἐνταῦθα ἐβλήθησθε ποτε, ὡς μοναχὴ, Αἰκατερίνη, ἡ σύζυγος τοῦ τελευταίου Παλαιο-λόγου Θεωρᾶ, ἀδελφοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ τελευταίου αυτοκρατοροῦ, τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου· ἐνταῦθα καὶ ἀπεθίωσε τῇ 16 αὐγ. 1462. Λείψανα τοῦ τάφου αὐτῆς πιστεύει ὅτι εἶσεν ἐν τῷ ναῷ ὁ Buchon. Ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς πτώσεως τῶν τελευταίων Παλαιολόγων εἶνε ἐπίσης συγκινητικὴ ὡς ἡ τῆς δυναστείας τῶν Κομιστάουρων· κατεστράφησαν ἢ ἐν μοναστηρίοις ἢ ἐν ἀβλίοις. Ὁ Θεωρᾶς ἀπεθίωσεν ὡς συνταξιούχος τοῦ Πάπα ἐν Ῥώμῃ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δημήτριος ὡς μοναχὸς ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐλένη, βαπτίς τῶν Σέρβων ὡς καλογραφα ἐν Λευκάδι. Εἰς τῶν υἱῶν του ἐμαρνήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ ἕτερος ἐπαίτιον ἐν Ῥώμῃ! Ὑπὸ τοὺς φοινίκας τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας μοι παρέττη ἡ πτώσις τοῦ Βυζαντίου, τόσῳ μάλλον ζωηροτέρα, καθόσον ἐγγίξει ἡ ὥρα, καθ' ἢν ἡ ἰσχὺς τῆς εὐμαρμένης θέλει κατασυντρίψῃ ἐν τῷ αὐτῷ Βυζαντίῳ καὶ τὴν ὀρόνον τοῦ σουλτάνου Μωάμεθ. Τίς ἔσται ἄρ' ἔτι ὁ ἐκτελεστής; Τίς εἰσελεύσεται Ὀριανθεντικῶς εἰς τὰ ἀνάκτορα; Ὅδός φέρεται ἀπὸ Καστράδων εἰς Στρατιὰς, ὅπου

ἐγκαταλειμμένη κεῖται ἡ παλαιὰ βασιλική, Παναγία Παλαιόπολις. Ἡ κόγχη νῦν εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν ὁδόν· Ὀάμνοι ἀξέχουσι περὶ τὸν κατηρειπωμένον πυλῶνα, ἐντομα πετῶσι περὶ τὸν ἐρημον τόπον· λίθοι δὲ τινες δεκνύουσι τοὺς τάφους οἰκογενειῶν, ἐξασκουσῶν ἐνταῦθα δικαιοματὰ. Τὸν πυλῶνα τῆς βασιλικῆς ἀποτελοῦσι τεμάχια μαρμάρων καὶ στῆλαι, ὧν αἱ βάσεις κρύπτονται ὑπὸ γῆς. Βυζαντικὴ τις ἐπιγραφή καὶ ὁ λέων τοῦ ἁγ. Μάρκου περιβάλλονται ὑπὸ ἄλλων λίθων· ὥστε ἔχομεν καὶ τὰς τρεῖς ἱστορικὰς περιόδους ἐνταῦθα πλησίον ἀλλήλων, Κέρκυραν, Βυζάντιον καὶ Ἐνετίαν. Ἡ Παλαιόπολις εἶναι φκοδομημένη ἐξ ἐρειπίων ναοῦ ἀρχαίου, ἡ δὲ προσωνυμία αὐτῆς δεκνύει τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἣτις νῦν θέλαπται μεταξὺ ἀθίωνων καὶ λαχανοκήπων.

Ἡ Κέρκυρα, πλὴν τῆς ἀτάκτου συλλογῆς ἀρχαιοτήτων ἐν τῷ γυμνασίῳ, δὲν κέκτηται ἴδιον μουσεῖον. Ἐθαύμασα ἴδων ἐν τῷ ἀγγλικῷ νεκροταφείῳ ἐν ὑπαίθρῳ ἐκτεθειμένα ἔργα γλυπτικῆς ἀρχαῖα καὶ ἐπιτυμβίους λίθους, ἀποτελουόμενα μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ ἱερέου Woodhouse, ἣτις συνιστάμενη ἐξ ἀγγείων, πλίντων ἀρχαιοτήτων, κοσμημάτων, ἰονίων νομισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν ἐπὶ χαλκοῦ, μετηνέχθη εἰς τὸ βρετανικόν μουσεῖον. Καὶ πρότερον δὲ εἶχον μετενεχθῆ ἀρχαιοτῆτες κερκυραϊκαὶ εἰς Ἐνετίαν, μάλιστα εἰς τὸ μουσεῖον Νάνη. Ἀρχαιοτῆτας εἶδον καὶ παρὰ τῷ γερμανῶ προξένῳ Φέλς· τοιαύτας φέρουσι οἱ χωρικοὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὸ πλεῖστον νομισμάτα· ἡ Κέρκυρα εἶχε πλοῦτον τύπων νομισμάτων ἐπίσης ὡς αἱ Ἀθήναι. Ἡ σπουδαιότερα καὶ κάλλιστα διατηρουμένη ἀρχαιότης τῆς Κερκύρας εἶναι τὸ μνημεῖον τοῦ Μενεκράτους, ἀνασκαφῆν τῷ 1843, οὗ τὴν ἐξάμετρον ἐπιγραφήν ὁ Κίρχωφ ἀνάγει εἰς τὸν 5' αἰῶνα.

Ἀπέναντι τῆς Παλαιόπολεως κείνται οἱ νεοὶ τοῦ Ἀλκινόου κήποι, δηλαδὴ μεγάλη βυζαντικὴ ἐπαυσις. Εἶδον ἱκανὰς ἐπαύσεις ἐτι ὀραιότερας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχουσαν τόσον θαυμασίαν τοποθεσίαν, ὡς τὸ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βασιλικῶν ἀγορῶν· εἶναι πλουσιώτερον ἢ ὁ ἐν Ἀθήναις κήπος, ὁ δὲ τελευταῖος ὀρυμὸς χαιμών εἶχεν ἐπιφέρει καὶ εἰς τοῦτον πολλὰς βλάβας, ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνον. Τὰ περὶ τῆς βασιλικῆς ἐπαύσεως εἰσι συνεχῆς κήπος· ἐνταῦθα μικραὶ ἐπαύσεις ὀραιόταται καὶ ἐρατειναὶ, οἶκ π. χ. ἡ τοῦ Κ. Βασιλάκη, ἐν ἣ παρατηροῦνται ἀπερίγραπτον ποικιλίαν γηίνων καὶ θαλασσίων σκηνῶν· κύκλω ὁποῖον πλήθος ῥόδων, ὅποια καλλονὴ ἢ τῶν ἀνθέων τῆς ἐρίκης! Ἡ ἐξοχικὴ αὐτῆ οἰκία εἶναι παραπολὸν ἐπὶ τὸ φαιακικώτερον ὄραϊα δι' ἓνα βουλευτήν· εἶναι ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν δι' ἓνε ποιητῆν, ὡς τὸν Ἀριόστον.

Ἐλλόγιος ζητεῖται ἡ θέσις τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Κερκύρας ἐν τῇ περιχώρῳ ταύτῃ· περίπου

πίτρας, όπου περιήλθον λαβύρινθον προαιεσίον κίπων, εν οίς ή Φιλομήλα έφαλλε τή γλυκύτητα των άσμάτων της. Βίδομεν σπληνή αληθώς κλασικήν. Υπό την σκιάν άριπροστών δένδρων έστειντο παρά μεγάλην πηγήν πλήθος γυναικών κάλλιστα κεκοσμημένων· αύται μόν ήντων ύδαρ, έσειναι δ' έφλούρου, έχουσαι τās πληρωθείσας στάμνους παρ' αύταις, άλλαι άπήρχοντο φέρουσαι επί κεφαλής τās στάμνους και έτεραι μόλις τώρα άφικνούντο. Αί εύγενείς έκειναι μορφαι και τά χρώματα των ένδυματιών, συναρμοζόμενα τή έσπερινή σκιή των δένδρων, δολιχουσιών διά την δύσιν του ήλιου, παρίστων είκόνα μαγγανέουσαν, έργον τόσω άπλούστατον και άμα τόσω μέγα, ώστε ήθελεν ένθουσιάζη τον Τιτσιάνον ή τον Ρούβενς. Βικει πλησίον ύφουτο και ή Πλάτωνος άρχαιοτάτη, ίσως χιλιατηρίδα αριθμούσα· προς οδονάν τείνουσα ως μητρόπολις, έρριπταν άπό των πρασίνων δασέων φυλλωμάτων αύτης μυθικήν ήρωϊάν και σκιάν.

Πάντα τά περίχωρα, Αγ. Δέκα, Γαρούνες, Αγ. Κυριακή παρά την Έπαυλιν Βράζλα είσιν έπίσης θελκτικά ως τή Γαστούρι· ή σκοπιά προς την θάλασσαν και την ξηράν είναι μαγευτική. Προβάντες διήλθομεν παρά τή Δημοτικόν Σχολείον Γαστουρίου· πόσον διάφορον τυγχάνει τή οικοδόμημα τούτο των ήμετέρων ευατέρων και πολυύφων στρατώνων τής ναύτης! είναι παλαιά μελανωπή οικία, έστεγασμένη άσυνήθως γοθική ρυθμώ, ως αν ή γερμανική γοθική είχε σχέσιν τινά προς τά τής εκπαιδύσεως· τά άνω παράθυρα ούδελών ύαλον είχαν, είμή ξύλινα παραθυρόφυλλα, τά κάτω κιγκλιδιά σιδηράς, ως αί τών δεσποωτηρίων. Εύμορφον παιδίον, Άριστίδης, είπεν ήμιν, ότι εν αύτῷ διδάσκονται 32 μαθηταί.

¹Έσπερινή σκιά.

Ο ΒΑΜΒΑΣ

Ο βάμβαξ κατέχει την πρώτην θέσιν εν τή βιομηχανική ιστορία των νεωτέρων ένδων. Όταν τις αναλογισθή όπόσον θαυμασίως χρησιμεύει τή προίον τούτο εν τῷ κόσμῳ, όταν φαντασθή χιλιάδας πλοίων άερινώς μεταφερόντων αύτῷ διά μέσου των θάλασσών, αναρίθμητα εργοστάσια νημάτων και ύφασμάτων διασκευασμένα εν τή επιφανεία τής γης και επασχολούντα άπειρον πλήθος εργατών, δέν δύναται ή να παραδεχθή ότι ή βιομηχανία του βάμβακος, ή τοσοούτον νεωτέρα είσέτι, υπήρξε σύγχρονος μετά τής ανθρωπότητας ως ίκανοποιούσα μίαν των πρωτίστων αυτης αναγκών. Η μεγίστη δέ έπιτυχία του βάμβακος όφείλεται εις την άφρονίαν αυτού, την εύκολίαν μετ' ής νήθεται και ύφαινεται, και εις την εύτελή αυτού τιμήν. Διό και άντιματέστησε κατά μέγα μέρος και άλληλοειδίδως τή λινον, τή κάνναβη, την μετάξην και τή έριον, εν χρή-

σει ών είτε μόνος είτε μειγμένος μετά των δειφύρων τούτων προΐόντων.

Εμπορικώς θεωρούντες την βάμβακα, άρκούμεθα λέγοντες ότι άποτελεί πλέον του ήμισους των εν τή Άμερικη έμπορευμάτων εξαγωγής. Είς τον βάμβακα ιδίως όφείλεται ή ταχεία ανάπτυξις τής ίσχύος και τής εύημερίας των κρατών εκείνων, εν οίς καλλιεργείται· πανταχού δέ ή κοινωνία συναισθάνεται τά άποτελέσματα τής αίσίας αυτού επείρσης, και πάσαι αί τάξεις των ανθρώπων αναγνωρίζουσιν ότι τή φωτικόν έριον είνε εν των πρωτίστων δώρων του Θεου προς την ανθρωπότητα.

Η αύξησης του έμπορίου του βάμβακος διεγείρασα την διάνοιαν των μηχανικών Άγγλων, έγέννησε τās πλείστας των εκτάκτων έφευρέσεων εν τή μηχανική τέχνη, αίτινες συνετέλεσαν ύπως καταστήσασιν τήν Άγγλίαν τή ισχυρότερον βιομηχανικόν ένθος του κόσμου.

Τή προίον τούτο τής θείας Προνοίας χορηγεί τον άφρονότερον ναύλον εις τή έμπορικόν ναυτικόν του κόσμου, και παρέχει εργασίαν εις επέκεινα των τριών εκατομμυρίων ατόμων.

Τό φυτόν του βάμβακος και αι διάφοροι αυτού ειδύτητες.

Ο βάμβαξ είνε είδος τι φυτικού είλου κατά τή μάλλον και ήττον λεπτού, μεταξώδους και λευκού, άνήκον εις την οικογένειαν των θυλακοφύρων μαλαγοειδών φυτών. Τή φυτόν τούτο ώνομάσθη *βαμβάκι* μεταξύ δέ των πολυαριθμών αυτού ειδών διακρίνονται ιδίως τά ακόλουθα.

1ον. *Βοτανοβαμβάκι*. Τή είδος τούτο αυξάνει εν Αίγύπτῳ, Συρία, Περσία, και τή Μεγάλη Ινδικη, ή δέ καλλιέργεια αυτού διεδόθη εν ταίς νήσοις τής Μεσογείου και εν τή Ιταλία. Τό ύφος αυτού άνέρχεται άπό 50 εκκοστομέτρων μέχρι 2 μέτρων. Τοιούτων είναι τή καλλιεργούμενον και εν τή Άμερικη είδος.

2ον. *Χαριτωβαμβάκι*. Τή είδος τούτο περιλαμβάνει έπτά διαφοράς, αυξανούσας αυτομάτως εν ταίς τροπικαίς ζώναις τής Ασίας, τής Αφρικης και τής Άμερικης.

3ον. *Δινδραβαμβάκι*, ήτις φθάνει ενίοτε μέχρι 5 και 7 μέτρων, αυξανούσα εν τή Ινδικη, τή Αραβία και τή Αίγύπτῳ, ύθεν μετεφευτέθη εν ταίς Καναρίοις νήσοις και εν τή Άμερικη. Βρίσκειται επίσης και εν Κίνα, ως και εν τῷ έσωτερικῷ και εν τή δυτικῇ πλευρῇ τής Αφρικης.

Ο βάμβαξ είναι περιεκλεισμένος εντός λοβου ή θύλακος σποροφόρου, ύστις προφυλάττει αυτόν κατά των προσβολών του άέρου και του κονιορτου μέχρις ου φθάσῃ εις τον κατάλληλον διά την βιομηχανίαν βαθμόν τής ώριμότητος· τότε δέ εξαπλοῦται διά του καύσωνος του ήλιου, και ό θύλαξ ήμιανοιγόμενος παραδίδει ένας λεπτός μόν και κατά τή μάλλον και ήττον μακρός, άλλ' ίκανώς εύκάμπτος και ισχυρός, όπως τεχνήντως

συστρέφονται και μεταβάλλονται εις νήματα.

Η συγκομιδή του βάμβακος γίνεται ελίγας ήμέρας μετά τή άνοιγμα των λοβών, και επειδή τή φυτόν παύει τή παράγειν μόνον εν τή εποχή των μεγάλων παγετών, αίτινες καταστρέφουσιν αυτό, ή συγκομιδή γίνεται συνήθως κατ' Αύγουστον, Σεπτέμβριον και Οκτώβριον, παρατείνεται άκολούθως εάν ήται άνάγκη, επ' όσον επιτρέπεται ύπό του κλίματος. Η κατά τή μάλλον και ήττον πρώτος ή δευτερος εποχή των παγετών είναι μία των επικρατετέρων αιτιών τής καλής ή κακής έσοδείας εν τή Άμερικη.

Τό φυτόν του βάμβακος άπαιτεί έδαφος ξηρόν και άμυδρόν. Τή άλλος φαίνεται συντελούν επίσης εις την καλήν αυτού ποιότητα, διότι ή βαμβάκι άνθι περισσότερον εις τά παράλια μέρη, ένθα δίδει την καλλιτέραν ποιότητα, ήτοι την λεπτοτέραν, έντονωτέραν και μακροτέραν μετάξην.

Η συγκομιδή του βάμβακος άπαιτεί μεγάλην προφύλαξιν, διότι ό τρόπος μετ' ου γίνεται έπανεργεί ισχυρός επί τής ποιότητος των προΐόντων, καθώς και ή νησις ή τή γνέσιμον, δι' ου άποχωρίζεται τή νημα εκ του σπόρου. Η δυσχερής αύτη εργασία δέον να γίνεται μετά προσοχής, διότι ύπω περισσότερα κλάσματα σπόρων ή προσαικολλημένων ακαθαρσιών εύρίσκονται επί του βάμβακος, τόσω δλιγωτέρα είναι ή αξία αυτού.

Καλλιέργεια του βάμβακος. Καίτοι πολλοί πολλάκις διεφρονείκησαν την πρώτην καταγωγή των ειδών του εν τή Άμερικη ήδη καλλιεργούμενου βάμβακος, φαίνεται εν τούτοις αναμφίβολον ότι ό βαμβάκος σπορος των ειδών τούτων προέρχεται εκ Κύπρου και Μελίτης, ό δέ τής Γεωργίας εκ τής Περσίας· ουχ ήττον ή χρησιμεύουσα σπορά προήλθε τῷ 1786 εκ των νήσων τής Βαχάμας, ένθα εισήχθη εκ τής Άνκουίλης, μερτας τινος νήσου. Καί κατ' αρχάς μόν τά προΐόντα του σπόρου τούτου δέν έδωκαν καρπόν, άλλά τή έπόμενον έτος οι εκ τής γλυκύτητος του χειμῶνος έπέτυχον σποράν προερχομένην εκ των νέων βλασταρίων, και τή φυτόν εκτοτε ενεκλιματίσθη εν τῷ τόπῳ. Κατόπιν αί άπόπειραι και τά άποτελέσματα ηύξησαν θαυμασίως, άπό δέ τῷ 1798 ή καλλιέργεια του βάμβακος άντικατέστησε την του Ινδικου (λουάκι), περι τής εξαγωγής του όποιου έπαυσαν πλέον ασχολούμενοι.

Εμπορικη ιστορία του βάμβακος.

Πρώτη μνεία περι βάμβακος ως έμπορευματος θεωρουμένου γίνεται εν τινι πραγματείᾳ του πρώτου μ. Χ. αιώνος περι του έμπορίου των αρχαίων, γνωστή ύπό τή όνομα «Περπλους τής ερυθρῆς θαλάσσης». Εν τῷ βιβλίῳ τούτῳ γίνεται μακρός λόγος περι των διαφόρων ειδών εισαγωγής και εξαγωγής, των άπό τής Ερυθρῆς θαλάσσης μέχρι των άνωτάτων μερών τής Ινδικης, εξ

των συνέεπιτο τή έμπορίον αυτών μετά των Άραβων και Ελλήνων. Κατά τή σύγγραμμα τούτο φαίνεται ότι οι Άραβες έφερον βάμβακα εκ τής Ινδικης, ως και πανία, λεπτά βαμβάκερά (τουλιπαρία) και άλλα υφάσματα κατασκευασμένα εκ βάμβακος εις τās άνωτάτας χώρας τής Ινδικης, και ότι τά τουλιπαρία τής Βεγγάλης ήσαν τότε, ως ήσαν και πρὸ ένδς αιώνος, ανώτερα κατά την ποιότητα όνομαζόμενα γαγγιτικά, διότι ύφαινοντο παρά τās όχθας του ποταμου Γάγγου.

Από των πρώτων χρόνων του χριστιανισμού ή κατασκευή υφασμάτων βαμβάκερων έξετέθη κατά τον Στράβωνα και Πλίνιον μέχρι τής Αραβίας και τής Περσίας, σπάνιοι δέ τινες και τουλιμαροι Έλληνες εισέδουν μέχρι των διαφόρων λιμένων τής Ερυθρῆς θαλάσσης και ήγόραζον προΐόντα των εργοστασίων τής Ινδικης, όπως μεταφέρουσιν αυτά κατόπιν εις την προτείνουσαν του Ρωμαίου κράτους και τās πλουσίας πόλεις τής Ελλάδος. Αλλ' αί συναλλαγαι αύται, πληρεις παντοίων δυσχερειών, ήσαν άσήμαντοι, εξ όσον δύναμεθα να εξαγάγομεν εκ τής σιωπής των Έλλήνων και Ρωμαίων συγγραφέων.

Όπωςδήποτε τά βαμβάκερά υφάσματα ήσαν άπό τῷ 1252 έτους σημαντικόν έμπορικόν είδος εν τή Κριμαία και τή βορείῳ Ρωσία, ένθα μετεκόμιζον αυτά εκ του Τουρκιστάν. Η Αρμενία είχε επίσης κατά την εποχήν ταύτην εύρέα εργοστάσια ώραιότητας βαμβάκερων υφασμάτων· και τή φυτικόν τούτο έριον ηύξανεν άφρόνως εν Περσία, ένθα ύφαινετο κατ' έλας τās παροχθίους του Ινδου ποταμου επαρχίας.

Τή περιεργον είναι ότι οι κάτοικοι τής Κίνας οι τοσοούτον βιομήχανοι, οι τοσοούτον πεπολιτισμένοι εν τή αρχαιοτάτη, έμειναν άνευ εργοστασίων βάμβακος μέχρι του τέλους του ΙΙ' αιώνος. τούτο επιβεβαιούται και εκ των χρονικών τής Σινικης αυτοκρατορίας· τοσοούτω μάλλον είναι άξιον άπορίας, καθ' όσον ή βιομηχανία αύτη ήνθει άπό δύο ή τριών χιλιάδων έτών εν τή Ινδικη, και ήδύνατο έπομένως να ύπάρχων ενμπορικαι σχέσεις μεταξύ των δύο υδρών κρατών. Σήμερον ή Κίνα πορίζεται έξωθεν τή όλον ή τουλάχιστον μέγα μέρος του προς χρήση των εργοστασίων αυτης αναγκαιοϋντος βάμβακος, διότι άπό ένδς ήδη αιώνος αί διά την καλλιέργειαν του βάμβακος προωρισμένοι γαίαι μετεβλήθησαν εις άγρούς δημητριακών κατά διαταγήν τής ανωτάτης αρχής, όπως ελαττώσασιν τούς σπουδαίους περισιτοδείας φόβους.

Καίτοι ό βάμβαξ είναι εν Αφρικη εγχώριος, και αυξάνει αυτόθε μετ' υπερβολικής άφρονίας, ιδίως εις τά κεντρικά και δυτικά κλίματα τής χώρας ταύτης, εν τούτοις φαίνεται πιθανόν ότι ή γνώσις τής καλλιέργειας αυτού διεδόθη εις τούς κατοικοϋντας προς βορράν του Ισημερινου τούς μέχρι των άνωτάτων μερών τής Ινδικης, εξ

και αν η η εποχή της ιδρύσεως τακτικών εργοστασίων υφασμάτων εις τινα μέρη της Αφρικής, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι συνεπείρ της ἀφρονίας τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ φυσικοῦ τούτου ἐρίου, οἱ βάρβαροι ἢ οἱ ἡμιβάρβαροι τῶν μερῶν ἐκείνων εἶναι πανταχοῦ ἐνδεδυμένοι ἐκ βαμβακερῶν υφασμάτων κατασκευασμένων ὑπ' αὐτῶν, υφασμάτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξωγραφημένων, ἐνίοτε δὲ μευιγμένων μετὰ μεταξίνας.

Ὁ βάρβαρος ἄλλως τε εἶναι ἐξ ὧν τῶν υφασμάτων τὸ μᾶλλον κατάλληλον δι' ἐνδυμασίαν ἐν τῇ διακεκολλημένῃ ζώνῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ θερμὰ κλίματα εἶναι τοσοῦτον εὐνοικὰ εἰς τὸ φύτον τοῦ βάρβαρος, ὥστε τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ προϊόντα εἶναι τὸ ὀλιγώτερον ἀκριθὸν εἶδος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν υφασμάτων· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ λόγοι, δι' οὓς ἡ βιομηχανία τοῦ βάρβαρος ἐξοικονομεῖ τὰ ἴσως ἐν Αφρικῇ τροφῇ ἐμπορίου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σημαντικοῦ.

Ἡ Αἴγυπτος δεῖται ἰδιαιτέρως τινὸς μνείας. Ὁ βάρβαρος ἐκκαλιέργηθη ἐν αὐτῇ ἀφρόνως καὶ ἐκτεταμένως τῷ 1820 χάρις εἰς τὴν ὠθησιν, ἣν ἔδωκεν ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς. Ἡ καλλιέργεια ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἐκτός 50 ἢ 60 χιλιάδων δεμάτων, ἅτινα ἐξοδεύοντο κατ' ἔτος ἐντός της Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν εργοστασίων τῶν συστηθέντων ὑπὸ Μεχμέτ Ἀλῆ, ἀπεστέλλοντο καὶ ἰσπαναὶ χιλιάδες δεμάτων εἰς Ἀγγλίαν.

Ἀπὸ της ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κόσμου, ἡ κατασκευὴ υφασμάτων ἐν βάρβαρος ἐφθίκεν ἤδη ἐν αὐτῇ εἰς τὴν ὑπέρτατον βαθμὴν της τελειότητος. Πραγματικῶς ἅπαντες οἱ κατὰ πρότερον περιγρηθέντες ἐν Ἀμερικῇ συμφώνως ἀναφέρουσι ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ νέου κόσμου μετεχειρίζοντο ἀφρόνως τὸν βάρβαρος εἴτε εἰς ἐνδυμασίαν εἴτε εἰς καλλωπισμὸν αὐτῶν.

Οἱ Παταγῶνες ἔδενον τοὺς ἵππους αὐτῶν διὰ σχοινίων βαμβακερῶν· ἦτο δὲ τοσοῦτον ἀφρόνος ὁ βάρβαρος ἐν Βρασιλίᾳ, ὥστε οἱ κάτοικοι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζον τὰς κλίνας αὐτῶν. Εἰς τὸ Σάν Σαλβαδόρ, ἐνθα κατὰ πρότερον φορὰν ἀπεβιδάσθη ὁ Κολόμβος, οἱ Ἴσπανοὶ ἀντήλλαξαν πέλους, κομβολόγια καὶ ἄλλα εἶδη λαμβάνοντες βαμβακερὰ νήματα.

Οἱ Μεξικανοὶ κατασκευάζον δι' αὐτοῦ τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἐνδύματα, ἐπειδὴ δὲν εἶχον μῆτε ἔριον, μῆτε κάνναβι, μῆτε μέταξαν. Ὑφαινον πλατέα πανία βαμβακερὰ, λεπτότατα καὶ ὠραιότατα. Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Φερνάνδου Κορτές, κατακτητοῦ τοῦ Μεξικοῦ, ἀποσταλέντων τῷ Καρόλῳ ΙΚ' δώρων παρετηροῦντο ἐπικνωφόρια, μανδύαι, χειρόμακτρα καὶ ἄλλα ὑφάσματα βαμβακερὰ λεπτοτάτης καὶ ἐκλεκτῆς κατασκευῆς διαφόρων χρωμάτων. Οἱ Μεξικανοὶ κατασκευάζον ἐπίσης χάρτην ἐκ βάρβαρος· προσέτι δὲ καὶ ἐν τῶν νομισμάτων αὐτῶν συνέκλιτο ἐκ μικροῦ τεμαχίου βάρβαρος κτλ.

Ἰνδίες καὶ πρόδος της βιομηχανίας τοῦ βάρβαρος.

Ἡ ταχεῖα αὐξήσις καὶ ἡ ἀπειρος σπουδαιότης της κατασκευῆς διαφόρων υφασμάτων ἐκ βάρβαρος ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ μᾶλλον ἐκτακτον φαινόμενον της ἱστορίας της βιομηχανίας. Ἐν πρώτοις αἱ ἀπαρχαὶ ὑπῆρξαν δυσχερεῖς, καὶ εἶχον ν' ἀντιπαλαίωσι κατὰ μεγίστων προσκομιμάτων, διότι ἀπ' ἐνός μὲν τὴν πρώτην ὕλην παρῆγον χόρσι λίαν ἀπομειωμέναι, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῷ Ἰνδοστάν ὡς καὶ ἐν Κίνῃ οἱ κάτοικοι εἶχον τελειοποιήσῃ τοσοῦτον ἐν τῷ κλωστήριῳ καὶ ἐν τῇ ὑφάνσει, ὥστε τὰ υφάσματα αὐτῶν τὰ λεπτότατα ἐφαίνοντο περιφρονουντα πάντα ἀνταγωνισμῶν.

Τοσαύτη ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀνακαλύψεων καὶ θαυμασίων ἐφευρέσεων τῶν Ἀγγλων Χαρκράτ, Ἀρχαίτ, Κρόμτων, Καρπράτ καὶ ἄλλων, ὥστε ἅπανσαι αἱ δυσχερεῖαι κατακλήθησαν, καὶ μῆτε ἡ ὑπερβολικὴ εὐθύνη της ἐργασίας, μῆτε ἡ ἐπιδειξιότης τῶν Ἰνδῶν ἐργατῶν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνοξέωσιν εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν ἑθνοῦς, ὅπερ ἠγόραζε τὸν βάρβαρος αὐτῶν, τὸν μετέφερος πόρῳ διὰ θαλάσσης καὶ ἐπανεφέρεν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰ μέρη της παρρηγοῦσας μεταβεβλημένον εἰς υφάσματα.

Ἡ βιομηχανία τοῦ βάρβαρος, ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ ἔτι πρὸ οὐδ' ἄρ' ἑξήκοντα ἐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπασχολεῖ σήμερον αὐτὴ μόνη σχεδὸν τοσαῦτα κεφάλαια καὶ τοσοῦτους βραχίονας, ὅσον ἅπανσαι αἱ λοιπαὶ βιομηχανίαι συννηωμέναι. Οἱ Ἀγγλοὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς μίαν τῶν πρωτίστων αἰτιῶν της ἰσχύος, εἰς ἣν ἀνυψώθησαν.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν εἰσῆλθη ἡ βιομηχανία τοῦ βάρβαρος ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν εἶναι ἀκριθῶς γνωστὴ. Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀνέρχεται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΚ' αἰῶνος. Πρώτη δὲ ἐπίσημος μνεία αὐτῆς γίνεται ἐν τῷ «Treasure of Traffice» (Ἐμπορικῷ Θησαυρῷ), συγγράμματι δημοσιευθέντι τῷ 1641, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ υφασμάτων βαμβακερῶν, χρωματισμένων καὶ μὴ κατασκευασμένων ἐν Μαγιστρικῇ ἐκ βάρβαρος προερχομένου ἐκ Κύπρου καὶ Σμύρνης, ἢν ἠγόραζον ἐν Ἀνδλίῳ.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων τελωνικῶν βιβλίων κατάδηλον γίνεται ὅτι ἡ ὀλικὴ ἐτησίαι εἰσαγωγὴ βάρβαρος ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1701 μέχρι 1705 ἦτο κατὰ μέσον ὕρον 1,170,880 λίτραι, ἦτοι δέκα χιλιάδες στατήρων ὡς ἔγγιστα. Τῷ δὲ 1700 ἐπὶ της ἀναβάσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Ι' ἡ ὀλικὴ ποσότης τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κατασκευαζομένων βαμβακερῶν υφασμάτων ἀνῆρχετο κατ' ἔτος εἰς τὸ ποσὸν 200 χιλ. λίθων στερλίνων. Ἡ διὰ της χειρὸς ὑφαντικῆς ἐξηρησθη σχεδὸν ἀπὸ τοῦ 1833 ἐνώπιον τῶν μηχανικῶν τεχνῶν. Ἰδίως δὲ ἀπὸ τοῦ 1820 τὰ ἀγγλικὰ κλωστήρια ἐργάζονται δι' ἀτμοκινήτων

μηχανῶν. Ἡ τοιαύτη πρόδος ἐγενικοποιήθη ἐν Γαλλίᾳ μόνον μετὰ τὸ 1830.

Ἀπὸ 40 ὅμως ἐτῶν ἡ βιομηχανία τοῦ βάρβαρος ἀνεπτύχθη θαυμασίως ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὑπελόγισαν ὅτι ἐν δὲν ἐγίνοντο αἱ τελειοποιήσεις τῶν μηχανῶν ἀπὸ τοῦ 1767 καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐγένετο ὡς πρότερον διὰ τῶν χειρῶν, ἤθελον χραισθήσῃ διὰ μόνον τὴν παραγωγὴν της Ἀγγλίας ὑπὲρ τὰ 100 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι κατ' ἔτος, δηλαδὴ ὅλος ὁ πληθυσμὸς της Γαλλίας, Ἀυστρίας καὶ Πρωσίας. Μ *

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Κατ' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει οἰατρότερον ἵεσμα τοῦ νὰ βλέπῃ τις γέροντα κατεσκληκῶτα ἵππον ἐν τῷ μέσῳ ἐρήμου πεδιάδος.

Πρὸ ἡμερῶν, ἔχων τὴν καρδίαν βεβαρυμένην ὡς ἐκ τοῦ μελαγχολικοῦ οὐρανοῦ, περιπάτων ἐπὶ τῶν ἐρήμων γηπέδων τοῦ Montrouge. Ἄν ὑπάρχει γωνία γῆς ἐν οὐρανότῳ ἢ οὐδ' αὖτις ἢ τὰ γῆπεδα τὰ πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Παρισίων ἐκτείνόμενα, ἅτινα σχηματίζουσι τὸ βορβοροῦδες κατώφλιον της βασιλικῆς πόλεως. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ χάνει τὸ ἔδαφος δεικνύον ὡς ἀνοιγμένα ἔντερα τὰ ἀρχαῖα ἐγκαταλειμμένα λατομεῖα βαθῆα καὶ ἐρθεώδη. Οὐτε ἐν δένδρον, ἀλλ' ὀρίζων μόνον χλωμαλὸς καὶ κατηρὸς ἐξυπλοῦται.

Αἱ γαῖαι ἔχουν δὲν ἠξέσωρὸν ὁποῖαν ἀποτρόπαιον ὄξαν.

Προχωρῶν εἶδον εἰς τινὰ γωνίαν γέροντα ἵππον, προσδεδεμένον εἰς πάσσαλον, μὲ κεφαλὴν χαμηλωμένην καὶ βῆθονα φουσῶντας πρὸς τὴν γῆν· τὸ πτωχὸν ζῶον ἔφαρμε κατεληγμένον ὑπὸ διαρκοῦς ῥίγους. Ἦτο ἐκεῖ ὑπὸ μέλανα οὐρανῶν καὶ βροχῆν ἀδικήτως τὰ μέλη του περιβόρυσαν.

Ἵππῳ ἄρμονία μεταξὺ τοῦ ἵππου, τοῦ χειμερινοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀλλίου πεδίου. Τοιαύτη ἀλλοτῆς ἤρριζε θαυμασίως εἰς τοιοῦτο τοπίον. Ἡ φύσις ἐκλαίεν ἐνταῦθα, τὸ βεβαῖον, τὴν κατάστασιν της.

Ἦσθάνθη ἐνδομύως ἀνέμφοστον αἶκτον. Ἄμα ὡς ἐπλησίασα, ὁ ἵππος ἔτεινε τὸν λαίμον καὶ μὲ παρετήρει μὲ τοὺς τεθολωμένους ὀφθαλμοὺς κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Συνεινήθη ἐκ της θλιβερᾶς ἐπιπλήξεως, ἣν ἐφαίνετο ὅτι μοι ἀπέτεινε· ἀγνοῶ ἂν ὠνερευόμην, ἀλλ' ἰδοὺ οἱ λόγοι, οὓς μοι ἀπηθύσεν ὁ γέρον ἵππος·

«Ἄξιον ἀποθνήσκω, ὥστε σήμερον δύνημαι νὰ εὐχρηστώσῃ τὴν καρδίαν μου ἀμφιβάλλω ἂν θὰ βελτιώσω τὴν τύχην τῶν ἀδελφῶν μου, ἀλλ' ἀδιάφορον ἢ ἂν σοὶ ἀνακοινώσω ἀλήθειαν, ἥτις εἶνε καρπὸς ὀλοκλήρου ζωῆς φιλοσόφου ἵππου.

Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια αὐτῇ: Ἡ ἐργασία μας πλουτίζει τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἐργασία μας μᾶς δὴγει εἰς τὸ σφαγεῖον. Τοῦτο εἶνε ἀδικία. Ὁ Θεὸς σὰς ἔδωκε διάνοιαν πολὺ της ἰδικῆς μας ἀνωτέραν,

ἀλλὰ τὴν διάνοιαν ταύτην σὰς ἔδωκεν, ὅπως καταστήσετε εὐτυχὴ τὰ πλάσματά του.

Παρατηρήσατέ με: Οἱ ἀδελφοί σας καταχρῆσθησαν τῶν δυνάμεών μου· ὅσον πλεῖστον τοὺς ὑπῆρτον, τότῳ σκληρότεροι ἐγίνοντο. Σήμερον τὸ πτωχὸν μου σκαλίον ζητᾷ ἐκδίκησιν.

Ἔβιβε νόμος δικαίος, καθ' ἣν καὶ ἡ ἐργασία ἔχει τὰ δικά της· καὶ ὁ τὰ ὅρα ὑπερβαίνων ἐργάτης ἀντιμειβεταί. Ζητοῦμεν νὰ κρινώμεθα κατὰ τὸν νόμον τούτον καὶ νὰ κερδίζωμεν τὴν ἀνάπαυσιν, ἣν ἀπαιτοῦσι τὰ γηρατέλιά μας.

Μὴ ἀρνείσθε ὅτι εἴμεθα κατὰ ζῶα προσωριμῆνα νὰ σὰς ὑπηρετώμεν καὶ νὰ σὰς διασκεδάζωμεν. Εἴμεθα ἀδελφοί σας, ἀδελφοὶ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, καὶ ὅς δώσητε ἡμέραν τινὰ λόγον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴν σας. Ἐκάστη ἀληθῶν ἡμῶν θὰ καταλογισθῇ καθ' ἡμῶν ὡς μία ἀμαρτία. Ἐνὸσφ εἴμεθα εὐπειθεῖς, ἔστέ καλοί. Ἐνὸσφ συγκατανεύομεν νὰ σὰς προσφέρωμεν ὀλοκλήρον ὑπαρξιν, συγκατανεύετε καὶ ὑμεῖς νὰ μᾶς δίδητε γλυκύτερον θάνατον.

Ἐὰν ἔχῃς τρυφερὰν καρδίαν σὺ, ὁ διαρχόμενος τὴν ὁδὸν ταύτην, ἐπανάλαθε εἰς τοὺς ἀδελφούς σου ὅ,τι σοὶ λέγω· δὲν θὰ σὲ ἀκούσουν, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν θὰ μεταφέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

«Ὡ ἀλλίον ζῶον ποῦ εἶμαι! ὦ ἀλλία γῆ, ἦτις θὰ μὲ δεχθῆς».

Ὁ γέρον ἵππος ἐπίπνησεν, ἡ μᾶλλον ἐξύπνησα.

Ἡ λεπτὴ βροχὴ ἐξηκολούθει, ἐββίφα ἐν ἔτι βλέμμα ἐπὶ της κατηφορῆς πεδιάδος, ἐπὶ τοῦ δυστυχῶς ζῶου καὶ ἐπὶ τοῦ βορβοροῦ· ἔπειτα εἰσῆρχομένη εἰς Παρισίους, οἵτινες ἐλαμπον ἐκ ζωηρότητος περιγελῶντες τὸ ψῦχος καὶ τὴν δουλίαν.

Ἐξάνεστη κατὰ της ἀδικηρίας καὶ τοῦ ἐγαίτημοῦ μας· καὶ ἤθελον ἐκ καρδίας νὰ εὐχαριστήσω τὰς τελευταίας εὐχὰς τοῦ γέροντος ἵππου, ὅστις ἐσκέφθη ὀρθῶς· ὅτι μία ἀλήθεια πρέπει πάντοτε νὰ λέγεται.

Οἰκτεῖται τὴν πεδιάδα τοῦ Montrouge, ἀλλ' αὐτὴ μετ' οὐ πολὺ θὰ μεταμορφωθῇ εἰς δημοσίους κήπους καὶ ἀνάκτορα· ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ γηρατέου ἵππου μού ἐκίνησε τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ ζητῶ δι' αὐτὸν καλλίτερον τοῦ σφαγείου γηροκομείον.

— Μήπως θέλετε ἄσυλον τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ γεγραμῶτων ἵππων;

— Καὶ διατί ὄχι; [Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]. Δ. Κ. Μ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝ ΑΓΓΑΙΑΙ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ταχυδρομείων της Μεγάλης Βρετανίας ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἐπιτύχον ἐκθεσιν αὐτοῦ περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1879 —1880 γενομένων ἐργασιῶν.

Ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ ὑπάρχουσι σήμερον 14,212 ταχυδρομικὰ γραφεῖα· ἐξ αὐτῶν 6,060 μόνον δέχονται ἐπιταγὰς καὶ 6,016 ἔχουσι τα-

μισυτήρια διὰ τὸν λαὸν διὰ τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν ὑπάρχουσι 3,924 γραφεῖα τέλος δὲ τὰ γραμματοκιβώτια ἀνέρχονται εἰς 12,541. Ἐκ τοῦ συνόλου τούτου τὸ Ἀνδρῖνον μόνον κέκτηται 2,012 γραφεῖα καὶ γραμματοκιβώτια.

Ἡ ἐν γένει κίνησις τῆς ἀλληλογραφίας ἐμεινεν ἢ αὐτῇ σχεδὸν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Τὰ ἐξαχόμενα αὐτῆς ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Ἐπιστολαί	1,127,997,500
Δελτία	114,458,400
Βιβλία κλπ.	213,963,000
Ἐφημερίδες	130,518,100

Οἱ Ἄγγλοι ἐξακολουθοῦσι πάντοτε παραδίδοντες εἰς τὴ ταχυδρομικὴν πράγματα, μὴ ἀνῆκοντα οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ὡς λ. χ. πτηνὰ, βιτράχους, καὶ ζώσας σαύρας, κυνάρια ἢ γαλιῆς μικρὰς, κοπτερὰ ἔργα-λεῖα, καὶ τὰ τοιοῦτα. Ἐν ὅλῳ 4,500 τοιαῦτα ἀντικειμένα ἀπεβίβησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κριθέντα ἀπαράδεκτα.

Περὶ ἑρῆσι εἶνε αἱ πληροφορίαι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τοὺς προκλιόντας κακῶς ἢ καὶ οὐδὲν ὥς ἐνίοτε τὰ ἀποστελλόμενα ἀντικείμενα, ἢ τοῦ ἀμελοῦντος νὰ θέσῃσι διεύθυνσιν εἰς τὰς ἐπιστολάς των. Εἰς οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 27,224 ἀντικειμένων διαφόρου εἴδους καὶ 72,000 γραμματοσήμων, περὶ τῶν ἐξ ἐπιστολῶν ἀριθμοῦνται τὰ περιτυλλεθέντα ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφείοις καὶ ἀποτιθέντα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ τμήμα τοῦ ταχυδρομείου. Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο παρεδόθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 10 ἑκατομ. διαφόρων ἀντικειμένων, ἐξ ὧν 21,261 ἄνευ οὐδεμιᾶς διεύθυνσεως καὶ 1,141 ἐσωκλιόντα νομίσματα, τραπέζικα γραμμάτια καὶ συναλλάγματα διὰ 4,624 λίρας. Αἱ ἐπιστολαί, αἱ φέρουσαι ἀνεπαρκῆ ἐπιγραφὴν, ἀνῆλθον εἰς 5,343,678.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια, τὸ ἐνεργητικὸν αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 32,102,134 λίρας, ἢτοι παρουσιάζουσιν ἀξίαν κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἔτους τούτου 1,600,570 λίρας. Τὸ ταχυδρομικὸν ἔχει ὡσαύτως τὰς penny-banks, ἢτοι ταμιευτήρια τοῦ λαοῦ, εἰς ἃ παρακατατίθενται ποσὰ κατώτερα τοῦ ἐνὸς σελίνιου. Ὁ κλάδος οὗτος τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἀπέφειν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ κατὰ 7θριον τοῦ 1861 καθαρὰ κέρδη 1,131,008 λίρας.

Εἰς τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐργάζονται σήμερον 34,699 ἄνθρωποι, ἐξικρέσει τῶν ὑπαλλήλων τῶν τηλεγραφικῶν καταστημάτων.

Ἡ ἴα τῶν ταχυδρομικῶν πρόσοδος ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1879—1880 ἀνῆλθεν εἰς 6,558,445 λίρας, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 4,060,755, ἢτοι προέκυψε καθαρὸν κέρδος εἰς τὸ Κράτος κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ 1879—1880 λίραι 2,597,687.

N**

ΚΟΥΡΕΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ κατὰ τὸ 1848 ἦτο πάλαι-της κορυφῆς τινὸς καλουμένου Βρασσιέ.

Ἡμέραν τινὰ εἰς φίλος τοῦ Βρασσιέ ἐρωτᾷ αὐτόν :

— Αἱ ! πῶς πηγαίνει ἡ ἐργασία ;

— Ὅχι καὶ καλλίτερα, φίλε μου. Δὲν ἔξω πῶς ἢ τὰ καταφέρουν τὰ παιδιὰ σήμερ. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ χοροὺς καὶ σασιόδες. Ἔχομε τριάντα κυρίως νὰ κτενίσωμε. Νὰ καὶ τὰ οὐδύματα. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ φίλος διέσχεται πάλιν διὰ τοῦ κουρείου τοῦ Βρασσιέ.

— Πῶς τὰ πῆγες ἔρχομαι μετὰ τοῦ πολέμου σου ;

— Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ θυμῆς μόλις ἐκτένισα τὰς μισαίς. Ἔγωνα δώδεκα δεκατέσσαρας κυρίως, καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ ! Τί σχέσις ὑπάρχει μετὰξὺ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ καὶ τῆς πελατείας σου ;

— Ὑπάρχει καὶ πολλή. Ἄν δὲν μὲ πιστεύης, ἄκουσε καὶ ἢ μὲ πιστεύσης. Ὀλίγας στιγμὰς ἀπ' οὗ ἐφυγες ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ ἐβίβηκεν εἰς τὸ κατὰστημα καὶ ἐκάθηται εἰς αὐτὴ τὴν πολυθρόνα. Τῷ ἔβλεπα τὴν περὶεῖται εἰς τὸν λαίμαρ, ἐπῆρα τὸ ψαλίδι καὶ τὸ ἐπλησίασα εἰς τὰ γένεια του, ἀλλ' αὐτὸς μὲ μίαν ἀπότομη χειρονομία ἐκαταίχασε τὸ χέρι μου.

— Περὶεῖται, μοῦ εἶπε.

Καὶ εὐθὺς ἔγινε ἐνα μολυβδοκόνδυλο ἀπὸ τὴν σκέπη τοῦ γαλέκου του, καὶ ἀκαλίξει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ εὐρῆ χαρτί' ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει. Ἔλεος πάντων παρατηρεῖ ἐνα φύλλον ἐπάνω ἔς αὐτὸ τὸ τραπέζι, τ' ἀρπάζει καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ἔγῳ, μ' ἔδην τὴν βία τοῦ εἶχα, τὴν ἐπαίριμα. Ἀλλ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ συλλογίζεσθαι πλέον ἂν ζῶ ἢ δὲν ζῶ εἰς τὸν κόσμον, ἐμοντεζοῦρωσε δολοὺν, καὶ κάπου κάπου ἐσταματοῦσε, καὶ ἐδάγκανε τὸ μολυβδοκόνδυλό του.

— Γράφε, γράφε, ἔλεγε μέσα μου, ἂν ἔμορφετῃς νὰ τὰ ξαναδιαβάσης, ὁ ἄχρης τύχη. Τὶ ὀρθοσοκαλίσματα ἦταν ἐκεῖνα ! καὶ ὕστερα λέγουσιν πῶς γράφει καλὰ !

— Εἶμαι ἔς τοὺς ὀρισμούς σας, τοῦ εἶπα.

— Ἐν δευτερόλεπτον καὶ ἐτελείωσα, μοῦ ἀπεκρίθη.

Ἀλλὰ τὸ δευτερόλεπτον δὲν ἐτελείωνε καὶ ἐγὼ ἔσπεκα ἐκεῖ ὀρθῶς, μετὰ τὸ ψαλίδι ἔς τὸ χέρι, κατα-ἐθρομῆνος ἀπὸ τὴν στενοχωρία μου. Αὐτὸς ὅμως τὴν δουλειά του, ἔγραφε, ἐσταματοῦσε, ἐτήκονε τὰ μάτια του ἄνω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε τῷ εἶπα, σήμερ ἔχω βιαστικὴν ἐργασίαν.

— Αἱ ! βιάζεσαι ; μοῦ εἶπε, καὶ ἐγὼ βιάζομαι. Καὶ ἔνοιξεν τὴν πόρταν νὰ φύγῃ.

— Τὸ καπέλο σας, κύριε, τὸ καπέλο σας.

— Ἐχεις δικαίον, μοῦ εἶπε μετὰ χαμόγελο, δὲν τὸ ἐσκέφθηκα.

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ κόψῃ τὰ γένεια του.

— Παιδιά ! λεπτὸ δὲν ἔχομε νὰ χάσωμε, φωνάζω τότε. Ὅχι πᾶτε εἰς τὰ σπήτια τοῦ ἠαῖς στείλω. Κυττάξετε τὸν κατάλογον' ποῦ εἶνε ὁ κατάλογος ; δὲν ἀκούετε ; ποῦ τὸν ἐβάλατε τὸν κατάλογον ;

— Κύριε, ἦτον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μοῦ λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας.

— Ἐπάνω ἔς τὸ τραπέζι ; εἶσαι βέβαιος ;

— Τὸν ἔβλεπα μετὰ τὰ χέρια μου.

— Ὡ ! δυστυχία ! αὐτὸ ἀκόμα μοῦ ἔλειπε.

Ἐπάνω ἔς τὸν κατάλογό μου ἔγραψεν ὁ Οὐγγῶ ; . . Φίλε μου, τὸν κατάλόγο μου μοῦ πῆρε μετὰ τὰς μουτζούρας του ἐπάνω. Καταλαθαίνεις τώρα πῶς μ' ἔκαμε νὰ χάσω τόσους πελάτας ;

— Ἰσχύατε, καλὲ μου Βρασσιέ, τῷ λέγει ὁ φίλος του, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος μετὰ παιδείαν καὶ θαυμαστῆς τοῦ Οὐγγῶ, ἡσυχασε. Ἄν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνον τοῦ χαρτίου δὲν εὐρίσκατο ἐκεῖ ὅπως δεχθῆ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ποιητοῦ, ἢ γαλλικῆ πόλεις ἢ ἔχανε ἔσως ὠραιοτάτους στίχους, νὰ ἦσαι βέβαιος. Ἐβίβην τὴν ἡμέραν ἔγινε ὁ συνεργάτης τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ' τοῦτο δὲν εἶνε μικρὰ τιμὴ. *Κ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΧΗΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Χημικός τις Ἀγγλος, ὁ διδάκτωρ Pepper, ἀνεκάλυψε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τινι τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ὅτι εἶχε παρασκευάσει δύο καὶ ἡμίσειαν λίτρας σακχάρους ἐκ παλαιῶν ὑποκαμίσων. Ἡ ἀγγελία αὐτὴ οὐδὲν ἄλλο προσέκαλεσεν ἢ τὸ μεῖδιμα τῶν ἀκροατῶν του' πάντες ἐνόμισαν, ὅτι ὁ καθηγητῆς ἐμεγάλυνεν ὑπὲρ τὸ δέον τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ἢ ἐξ ἀσπρῶδύχων παρασκευῆ σακχάρους ἦτο ἀστειότης. Τὸ ἀληθὲς δὲν φαίνεται πάντοτε ὡς τοιοῦτον. Ὁ κ. Pepper εἶχε πρᾶγματι μεταβάσει εἰς σάκχαρον παλαιὰ βράκη, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀνεπαρμυστον. Ἐν τούτοις σήμερον ἤρξατο ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἐκ βράκων παρασκευῆ σακχάρους. Ἡ μέθοδος εἶνε κατ' ἀρχὴν ἀπλουστάτη.

Τὰ συλλεγόμενα βράκη κατεργάζονται διὰ τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος καὶ μεταβάλλονται οὕτω εἰς δεξτρίνην αὐτὴ δὲ διὰ τοῦ γάλακτος τῆς τιτάνου ὑποβάλλεται μετὰ ταῦτα εἰς νέαν κατεργασίαν ἐντὸς θεϊκοῦ ὀξέος, τὸ ὅποιον μεταβάλλει τὴν δεξτρίνην εἰς γλυκίαν.

Ἡ γλυκία (glycose), καίτοι μὴ οὐσα κρυσταλλώσιμον σάκχαρον, εἶνε λίαν ἐν χρήσει εἰς παρασκευὴν γλυκυσμάτων, πηκτῶν, τραγημάτων κτλ.

Ὅπως ἐνοηθῆ ἢ ὑπὸ τοῦ Pepper ἐπινοηθεῖσα μέθοδος ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι πλεῖστα οὐδαί εἰσι δεκτικαὶ μεταβολῆς εἰς γλυκίαν.

Ἡ κυτταρίνη μάλιστα, ἐξ ἧς σύγκειται ὁ ἐνώδης τῶν ξύλων ἰστὸς, μεταβάλλεται εὐκολώ-

τατα εἰς δεξτρίνην καὶ γλυκίαν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Εἰς τὴν βιομηχανίαν παρασκευάζουσι οὖν τὴν γλυκίαν ἐκ τοῦ ἀμύλου. Εὐνόητον εἶνε, ὅτι ἢ ἐκ τῆς κυτταρίνης τῶν βράκων καὶ τῶν ξύλων παραγωγὴ αὐτῆς εἶνε οἰκονομικωτέρα. Ὅθεν φαίνεται, ὅτι ἢ ὑπάρχει οὐ μικρὸν ὄφελος εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς σακχάρους ἐκ τῶν ξύλων. Πρὸς τοῦτο ἢ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ βράκη, τὸν ὄπῃ τῆς σημύδας, τῆς φηγοῦ, τῆς ζυγίας κτλ. Ἐκαστος τῶρα δύναται νὰ φαντασθῆ ὅποσα σερᾶκια καὶ γλυκύσματα ἢ δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν διὰ μιᾶς ὀλοτομίας !

Ἄλλο τῆς χημείας παράδοξον φαινόμενον εἶνε ἢ ἐκ φυτικῶν ἰσθῶν, τοῦ ξύλου, κτλ. παραγωγὴ χάρτου. Ἀλλὰ, τοῦ ξύλου χρησιμεύοντος πρὸς παραγωγὴν σακχάρους, ἀνάγκη νὰ ἀναζητηθῶμεν ἀλλαχοῦ τὴν πρῶτην πρὸς παρασκευὴν τοῦ χάρτου ὕλην. Οἱ κ. Deming καὶ Σα, χημικοὶ ἐκ Βιέννης, προηγήθησαν εἰς τοῦτο τῶν ἄλλων. Παρασκευάζουσι δὴλ. χάρτην, καὶ χάρτην λευκὸν καλῆς ποιότητος, ἐκ τῶν περιττωμάτων τῶν βοῶν, τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν ἱππῶν, ζῶων τρεφομένων διὰ τροφῆς φυτικῆς. Ἐξάγουσι δὴλ. τὴν ἐν τῇ ὕλῃ ταύτῃ ἐνεχομένην κυτταρίνην λίαν καθαράν, καὶ ἄλλα κατώτερα προϊόντα, ἅτινα μεταχειρίζονται ὡς λιπάσματα ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας. Ἡ μέθοδος εἶνε, λέγουσιν, οἰκονομικὴ καὶ ἤδη ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἐν χρήσει. [Journal des Debats]. *Π.

ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ

Μακρὸν ὁ ἀπετέλει κατάλογον, λέγει πῶς τῶν κριτικῶν μελετῶν τοῦ δ Taine, ἢ ἀναγραφῆ τῶν ἀφανῶν ἀφοσιώσεων, δι' ὧν ὑφίσταται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ κοινωνία, καὶ αἵτινες συντελοῦνται ἐν σιγῇ, δίχως ἐμφάσεως, ἐστὶν ὅτε δ' ὑπὸ ἐπιφανῆσαν εὐθυμίας ἀδιαφόρου καὶ φιλοκόσμου σκεπτικισμοῦ. Οὗτος μὲν ἀπόλεσε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἔνεκα τῆς ἐπιμόνου διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατηρήσεως ἀνατομικῶν προπαρασκευασμάτων ἐκεῖνος ἐδαπάνησε μῆνας, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὰς αἰτίας τῆς σήψεως, καὶ τοῦτο ἐν μέσῳ οὕτω πνιγρὰς δυσσομίας, ὥστε δὲν ἢ δυνατό νὰ παραμείνῃ πλέον τοῦ λεπτοῦ συνεχῶς παρατηρῶν' ἄλλος διέσχεται δύο μῆνας ἀναδιφῶν εἰσοσκιιστικῶν σελίδας παλαιῶν βιβλίων, ὅπως συλλεξῆ τέσσαρας παρατηρήσεις περὶ νόσου τινός. Γνωρίζω ἕνα, ὅστις κατακλινομένων τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του, μετὰ τὸ πέρας τῆς δεκαῶρου ἐπιουσίαν αὐτοῦ ἐργασίας, ἐργάζεται τὸ ἡμῖς τῆς νυκτὸς πρὸς συγγρηφὴν ἀχληρῶν ἀρθροειδῶν λεξικοῦ τινός τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον κατὰ τὸ μεταφῆς τῶν ὠρῶν τοῦ γραφείου του διάστημα ἐξέμαθε τὴν Ἑβραϊκὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν. Σημειώσατε, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἐργαζόμενος ἔχει συζύγου

ἀπαιτούσαν πάλους, θυγατέρα δευμένην προικίς, υἱὸν δὲν πρέπει νὰ θέτῃ ὑπότροφον ἐν ἐκπαιδευτηρίῳ, οἰογένηται ὑπολαμβάνουσαν ἐκὸς τὴν ἀδικουμένην ὁσάκις δὲν ἐργάζεται ἐπιμετρώς καὶ δι' αὐτήν. Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις συντελεῖται, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Παιδαγωγείοις, ἐνθα ὁ ἀνὴρ εἶνε μᾶλλον ἐπιβεβρωμένος ἢ ἀλλοχοῦ, ἐνθα αἱ δαπάναι τῶν πρὸς τὸ ζῆν εἰσὶν ἀδρότεραι, ἐνθα ἡ πρὸς τὴν πολυτέλειαν βροχὴ εἶνε σφοδρότερα, ἐνθα ἡ σύζυγος δὲν ἐγκαταλείπει ὡς ἡ τοῦ δεῖνος μεγάλου Γερμανοῦ ἀσιανολόγου, νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ πλύνῃ διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν. Πῶς διορθοῦται τὸ πρᾶγμα; Τούτο δὲν ἐξηγᾶται ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς ιδέας αὐτῆς ἐμπεφορημένος ὁ ἄνθρωπος χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, μὴ προσέχων πρὸς τὰς πληγούσας αὐτὸν βάρους. Ὁπου ἐπιστήμη, διαχείρισις, δημόσιον κατὰστημα, εὐρίσκονται καὶ λιτὰ καὶ Βουρνούρ δευτέρως τάξεως, ἀπλοῖ στρατιῶται, λοχαῖοι ἂν θέλετε, ἐν τῇ καρτερικῇ στρατιᾷ, ἧς οὗτοι εἰσὶν οἱ λοχαγοὶ, ἀλλ' οἷτινες, ὡς οἱ λοχαγοὶ των, διήλθον τὸν βίον των, ὀλιγοῦντες ἑαυτῶν. Ἡ μεγίστη αὐτῶν λύπη εἶνε ὅτι ὑπερεσθίσι πολὺ ὀλίγον, ὅτι μένουσι μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα ἀναμένοντες νὰ χρησιμοποιηθῶσι.

Τὸ κατωτέρω χάριεν ποιημάτων τοῦ Τανκλιζου ἐδημοσιώθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐφημερίδῃ ἐκδοθείσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1875 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀλήθεια». Ἡ περὶ δὲ τῆς ἐφημερίδος κατὰ τὴν ὀλίγιστον μόνον ἀριθμοὶ ἐφεδθήσαν καὶ εἰς ἄλλα ἀντίτυπα, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ποίημα δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ἀνέκδοτον, ἀναδημοσιώσαμεν αὐτὸ ἐνταῦθα, πεποιθότες ὅτι εὐχαρίστησι θέλει ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Η ΜΑΝΟΥΛΑ

Ὅα χάσω τὰ μυζᾶά μου,
Ἄζωνη γῆς, θαρῶ,
Ἐδῶ ἔς τὰ γόνατά μου
Τὴν χάσουα μουρῶ.

Ὅτ' ἀρχισε νὰ τρέγῃ,
Ὅτ' ἀρθρῶσε ἰμιλιά!
Κ' ἐπρόφρασε νὰ ἔχῃ
Παιδί ἔς τὴν ἀγκαλιά!

Γιὰ διὲς ἐκεῖ, γιὰ διέ την!
Καμάρωσε κορμί,
Μητέρα, λέγει, πῶς την,
Μητέρα; κι' ἄς νὰ μὴ!

Τῆς τό ἴδωσαν κουκλάκι
Νὰ παίζῃ, νὰ περᾷ
Κ' ἐκείνη γιὰ παιδάκι
Τὸ ἔπῃρε καὶ γυρᾷ.

Μὰ νὰ κι' αὐτὸ τὰ στήθια
Τ' ἀφράτα τῆς ζητεί.
Μὴν εἶνε, λές, ἀλήθεια,
Καὶ τῶκαμεν αὐτή;

Τὶ τρυφερὴ μανοῦλα!
Τὶ βρόφος ὀελκτικὸ!
Τὶ ἄνθος! τί δροσοῦλα!
Τὶ σύμπλεγμα γλυκὸ!

Τὰ χάνω ὅταν γυρῶ
Ἄντάμα νὰ τὰ διῶ.
Ποῖο πρῶτα νὰ φιλήσω
Ἄν ἔξωρ' ἀπὸ τὰ δυῶ.

Τῇ 21 Νοεμβρίου, 1899. ΠΑΠΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΝΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παρουσίαζέ τις προχθὲς εἰς τὴν βουλευτὴν Α' ἐφημερίδα μυσία ἐπιπορεύουσιν κατ' αὐτοῦ.
— Κύτταξε δῶ τί σοῦ γράφουν, φίλε μου! εἶχουν ἀφανίσαι.
— Ὡ! ὀλίγον μὲ μέλει.
— Ναί, μὰ οἱ ἐκλογεῖς σου τί θὰ ποῦν δι' ὧν αὐτά.
— Καὶ μήπως ξέρουν νὰ διαβάξουν;

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἐξερχομένου Φρειδερίου τοῦ μεγάλου τῶν ἀνακτόρων του, ἐπλησίασεν αὐτὸν στρατιώτης καὶ εἶπε:—Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἰπῶ ἓνα λόγον.—Ἐνα μόνον, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς, διότι ἂν εἴπῃς δύο, σὲ κρεμᾷ.

Ὁ στρατιώτης παρουσιάσας πρὸς αὐτὸν ἀναφορᾶν, δι' ἧς ἐξητεῖτο τὸν προδιδικασμὸν του,
— Ὑπογράψατε, ἀνέκραξεν.
Ὁ βασιλεὺς θαυμάσας τὴν ἀγγίνοιαν αὐτοῦ παρεδέχθη ἀσμένως τὴν αἴτησίν του.

Ὁ κ. *Α, ὅστις δὲν διακλῆμει ἐπὶ εὐφροῦν, ἔχει μικρὸν υἱόν, ὅστις ἠσθένησεν ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν υἱὸν ἰατρὸς δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τὴν πατέρα, ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ τέκνου του ἦτο πολὺ σοβαρὰ.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, τὸ γνωρίζω. Ὅτε ἤμην μικρὸς, ἠσθένησα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς μου:— «Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε πολὺ σοβαρὰ, διότι ὁ ἀσθενὴς ἢ ὁ' ἀποθάνῃ, ἢ θὰ μείνῃ ἐρ' ὄρου ζωῆς ἡλίθιος». Λοιπὸν, ἰατρὲ μου, τὸ βλέπετε, δὲν ἀπέθανα.

Σκέψεις τοῦ Saadi:
Ὅδδέποτε πρέπει νὰ ταραττῇ τις τὴν πηγὴν ἐξ ἧς ἔπιεν, αὐτὲ νὰ κακολογῇ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησεν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ φύσις ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ νόμοι καὶ ἡ κυβέρνησις ἔθλους τινὲς ἀρμυρίζονται πρὸς τὸν χαρακτῆρα

ρα αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ὕδωρ εὐρίσκει τὴν ἴδιαν ἰσοσταθμίαν. Οἱ μὲν εὐγενεῖς λαοὶ κυβερνῶνται πάντοτε εὐγενῶς, οἱ δὲ ἀμαθεῖς καὶ διεφθαρμένοι ἀγενῶς. Ἡ δὲ πείρα ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀξία καὶ ἡ ἰσχὺς κράτους τινὸς ἐξαρτῶνται μᾶλλον ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν πολιτῶν ἢ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν νόμων. (Σμακίλις).

* Ἡ ἰκανότης ἄνευ τῆς φιλοδοξίας εἶνε πρᾶγμα τόσον σπάνιον, ὅσον σύνθησις εἶνε ἡ φιλοδοξία ἄνευ τῆς ἰκανότητος. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις γεννᾶται μὲ πτέρυγας θέλει νὰ τὰς τανύσῃ μετὰ κρότου. Ἀλλὰ πλείστοι ὅσοι δοκιμάζουσι ν' ἀρῶσιν εἰς τὸν αἰθέρα, ὅπως ὁ Ἴκαρος, μὲ πτερὰ κήρινα.

* Ἄ ὠραιότεροι παραινεῖσι ὑγινοὺς ἡθικῆς εἰσι πολλὰκις ἢ τὸν ἰσχυρὸν τῶν βελῶν τῆς σατύρας, καὶ οὐδὲν διορθοῖ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον τῆς γραφικῆς παραστάσεως τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν. Τὰ ἐλαττώματα προσβάλλονται καιρῶς ἐκτιθέμενα εἰς τὸν περιγελῶν ἀπάντων. Ὁ ἄνθρωπος εὐκόλως ὑποφέρει τὰς ἐπιτιμῆσεις, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὸ σκόμμα. Ἀνέχεται μὲν νὰ κατηγορηθῆ ὡς κακὸς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς γελοῖος. (Μολιέρου).

* Ὁ φιλάργυρος δὲν εἶνε κύριος τῶν χρημάτων του, ἀλλὰ τὰ χρήματα εἶνε κύρια αὐτοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Ἀρχιεὶς τις αξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ κατοικῶν νῦν ἐν Λειψία, ἀφ' οὗ ἐνησυχολήθη ἐπὶ τινα χρόνον περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐξευρέσεως δραστηρίου μέσου δυναμένου νὰ προστατεύσῃ τοὺλάχιστον τὸ στήθος τοῦ στρατιώτου κατὰ τῶν ἐχθρικών σφαιρῶν, ἐξετέλεσεν ἀγίως πειράματα ἐφευκόμενα τὴν προσοχὴν τῶν στρατιωτικῶν κύκλων. Ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ μνησθέντος αξιωματικοῦ μηχανικὸς τις κατασκευάσεν εἰδὸς τι πλακὸς πάχους 1 καὶ 1/2 ὑποχιλιομέτρου καὶ ζυγίζουσης 1075 γραμμάρια. Ἡ πλάξ αὕτη ἐτέθη ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν 22 Ἀπριλίου παρελθόντος. Ἐπὶ 8 βλημάτων διὰ καρβίνου Μαρτίνι-ρίφλέτων εἰς ἀπόστασιν 175 μέτρων καὶ ἐπιτυχόντων, δύο μόνον ἐβλάψαν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Ἐκ δύο δὲ ἄλλων, ἕτινα τὴν προσέβαλον εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, τὸ δεύτερον μόνον διεπέρασε διαμπερῆ τὴν πλάξ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλάχιστον μόνον ἔχονος ἐκαψήκαν. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν μελέτην τοῦ προκειμένου ζητήματος, νὲξ δὲ πειράματα θὰ λάβωσι χώραν λίαν προσεχῶς.

Ἡ Ἀναγινώσκουσα εἰς τὴν Σφαῖραν τοῦ Δουδίνου τὰ ἐπόμενα ἰκανῶς περιεργαζομένη τῆς σχέσεως τοῦ οἴνου καὶ τῶν κηλίδων ἐν τῷ ἡλικῶ δίσκῳ.

Ὁ κ. Henri Waldner ἐμελέτησεν, ὡς λέγουσι, τὴν μεταξὺ τῶν κηλίδων τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς ποιότητος τῶν τρύγων ὑφισταμένην σχέσιν. Κατεσκευάσε πίννακα, κατέστρωσεν ὑπολογισ-

μοὺς, οἷτινες, ἐὰν ὄσιν ἀκριβεῖς, ἐπιβεβαιώσουσι τὴν θεωρίαν τὴν ἀφορώσαν εἰς τὴν συνάφειαν τῶν δύο εἰδῶν τῶν φαινομένων, ἧτις ἔδοξεν ἤδη ἀφορμὴν εἰς ζωηράς συζητήσεις. Τὰ ἔτη, καθ' ἃ ὁ ἡλιακὸς δίσκος φέρει τὰς ἐλαχίστας κηλίδας, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ εὐφραῖ ἔτη, τ' ἀνάπαυλιν δὲ πρὸς τὰ δυσρὰ καὶ ἀτυχεῖ ἔτη, καθ' ἃ συνέβησαν πολλαὶ πλημμύραι καὶ κατέπεσε πολλὴ χιλιὰς. Τοιοῦτοτρόπως τὰ ἔτη 1810, 1823, 1834, 1844, 1856, 1867 καὶ 1876, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος δὲν εἶχε σχεδὸν κηλίδας, ἀνταποκρίνονταί πρὸς τὰ περιφημότερα ἔτη τοῦ αἰῶνος ἡμῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν τρύγων, ἧτοι τὸ 1811, 1822, 1846, 1857, 1868, καὶ 1875.

Ὁ κ. Waldner ὑπελόγησε, βασιζόμενος ἐπὶ δεδομένων, ἕτινα δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ ἀναγράψωμεν, ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος, ἔπερ μέλλει νὰ παραγάγῃ ἐξαιρετικῶς καλὸν οἶνον, εἶνε τὸ ἔτος 1887 ἢ 1888. Ἐν τούτοις σμικρὸν ἐὼν ὀλίγον τὴν σπουδαιότητα τῆς προρρήσεως ταύτης προσθέτων ὅτι ἀδιάκοπον ψῦχος ἠδύνατο νὰ μηδενίσῃ τὰς βεβαιωτέρας ἐλπίδας. Ὁ καθηγητὴς Ροδόλφος Οὐόλφ, διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς Ζυρίχης, προσεκλήθη δὲ τῶν Ἐλθετῶν ἀμπελοργῶν νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰσιοδόξου προρρήσεως τοῦ κ. Waldner τῆς ἀφορώσης τὰ ἔτη 1887 καὶ 1888.

Καθ' ἃ τὰ Ἡμερήσια Νέα τοῦ Δουδίνου ἀγγέλλουσιν, ἐν τῷ μεγάλῳ ταχυδρομείῳ ἐν Δουδίνῳ θέλουσι προβῆ εἰς δοκιμᾶς, ἃς τὸ κοινὸν θὰ παρακολουθήσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαιδείας. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν βρετανικῶν ταχυδρομείων ἀπεφάνθη ὅτι ἀριθμὸς τις κοφαλάλων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἐν τῷ πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἐφημερίδων ταχυδρομικῷ τμήματι, τῆς δὲ γνώμης αὐτοῦ ταύτης πρόκειται νὰ γείνη προσεχῶς ἢ ἀπόπειρα.

Πρὸ τινος εἰχόμεν ἀναφέρει ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἰδιωκτῆς θεάτρον τινὸς ἐν Νέξ Γόρμη προσήνεγκε βραβεῖον ἐκ 10,000 δολλαρίων (φ. 50,000) εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἧτις ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ ἀποφάσεως πραγματογνομῶνων ὡς ἀξία τοῦ βραβεῖου τῆς καλλονῆς καὶ ἐκτεθῆ εἰς θέαν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ 2 μῆνας, 6 ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαγωνισθεισῶν κυριῶν ἦτο ἕπειρος, ἀλλ' ἡ ἀναγορευθεῖσα ὡς ἡ ὠραιότατη γυνὴ τῆς μεγάλης Δημοκρατίας εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Λουίζα Μοντάνη. Ἐχει λαμπρὰν μέλαιναν κόμην καὶ ὠραιότατους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ θέλει ἔσσι νὰ παραμυθῆσι τοὺς στερεθθέντας τὴν χονδροτέρα γυνίκα τῆς Ἀμερικῆς, ἧτις ἔφερε τὸ ὄνομα ἀίρυστατον, ἀπέθανε δὲ πρὸ τινος χρόνου. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐζύγιζε 575 λίτρας· τὸ φέρετρόν τῆς εἶχε μῆκος 7 ποδῶν καὶ πλάτος 3.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑλκὴν τὴν γῆν ὑπαρχόντων ἵππων ὑπολογίζεται εἰς 58 ἐκατομμύρια

περίπου. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀνήκουσιν εἰς μὲν τὴν Αὐστρουγγαρίαν 3,480,000, εἰς τὴν Γαλλίαν 3,000,000, εἰς τὴν Ῥωσίαν 21,470,000, εἰς τὴν Γερμανίαν 3,352,000, εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν 2,255,000, εἰς τὴν Τουρκίαν 1,000,000, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 9,504,000, εἰς τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν 4,000,000, καὶ εἰς τὸ Καναδά 2,624,000.

Ἡ Πλουσιώτατός τις Ἀγγλος, ὁ λόρδος Δ. . . ἐσχάτως ἀφίχθεις εἰς Παρισίους εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας καὶ τέρψεως τῶν Παρισινῶν.

Ἀναβαίνει ἵππον, ὅστις ἔχει τὸ μὲν χρώμα φαῖον καὶ ποικιλῶς τιτον, τὸ δὲ βάλισμα εἰς ἄκρον καλπαστικόν.

Ἐν τῇ προμετωπίδι αὐτοῦ εἰσι προσκεκολλημένα δύο παρυπίδες ὅμοιαι πρὸς τὰς τῶν ἐξευγμένων ἵππων καὶ ὑπ' αὐτάς ἐν πελώριον ζεύγος διόπτρων.

Ὁ φαιδστικὸς ἵππος, ὁ εὐνοούμενος τοῦ Λόρδου Δ. . . ἐγένετο μύωψ συνεπεία συμβεβηκότος ἐν κυνηγασίῳ. Εὐφύης δὲ τις κτηνίατρος τῇ βοηθείᾳ ἐμπείρου ὀφθαλμολόγου κατεπεύασε τὸ ζεύγος τῶν εἰρημένων διόπτρων, δυνάμει τῶν δροπῶν ὁ ἵππος ἀνέστησε τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς νεαρῆς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ὁ μέγας μουσουργὸς Auber, ἤδη προεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ «Μεγάλου μελοδράματος» μετὰ φίλου τινὸς τῆς νεότητός του.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο γέροντες ὑπεβυστάζοντο ἀμοιβαίως ἐν τῇ καταβάσει τῆς κλίμακας,

— Ἄ, ἄ, εἶπεν ὁ φίλος, κάμνομεν ὡς νὰ ἡμεῖθα γέροντες.

— Τί τὰ θέλεις, ὑπέλαθεν ὁ Auber, εἶνε ἀνάγκη, ἀφοῦ διὰ νὰ ζήτη τις μακρόβιος πρέπει νὰ γηράσῃ.

Ἐν Ῥουμανίᾳ εἰκοσιπέντε νεάνιδες δοῦσαι ἐξετάσεις τῆς τηλεγραφικῆς ἔλαβον θέσεις εἰς 25 διάφορα μέρη τοῦ Κράτους.

Ἡ Θεσιθρία δὲν εἶνε ἀσθένεια ἐπιπολάζουσα μόνον ἐν Ἑλλάδι. Ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνόδου τοῦ νῦν προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς βρογχὴ αἰτήσεων πρὸς διορισμὸν εἰς δημοσίας θέσεις κατέλυσε τὸ προεδρικὸν μέγαρον. Ὁ γραμματεὺς τοῦ προέδρου ἔσχε τὴν ὑπομονὴν νὰ κατατάξῃ εἰς χωριστάς κατηγορίας τοὺς λόγους, οὓς οἱ αἰτοῦντες ἐπικαλοῦνται ὅπως ἀγρεύσῃ τὸν ποθοῦμενον διορισμὸν ἕκαστος. Ἐβρε λοιπὸν ὅτι 1900 πρόσωπα ζητοῦσαι θέσεις ὡς ὑπάρξαντες συμμαθηταὶ τοῦ προέδρου ὑπὲρ τοὺς 400 καυχῶνται ὅτι τὸν ἐχόρευσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν 430 ὅτι τοῦ ἔδωσαν καλὰς συμβουλὰς 742 τοῦ ἐδάνεισαν χρήματα 13 ἰσχυρίζονται ὅτι τὸν ἐξήγαγον ἀπὸ τὰς φλόγας 22 πλοίαρχοι ὅτι τὸν εἶχον ναύτην εἰς τὰ πλοία τῶν 932 ὅτι συναταξίδευσαν μετ' αὐτοῦ καὶ τέλος 7,329 ὅτι προσῆπον ὅτι μίαν ἡμέραν

ὄλα γαίρη πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

Κατὰ τὸ ἔτος 1880 διεξείφθησαν κατὰ τὴν «Αἰῶνα» ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Κράτους τηλεγραφήματα ἰδιωτικὰ 293,865, ἀπαστάλησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 29,398, ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 33,428 καὶ διήλθον τῆς Ἑλλάδος διηθητῆ τηλεγραφήματα 40,581. Ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν τηλεγραφημάτων, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν τελεῶν τῶν ἐπιτήλων, εἰσπραχθήσαν δρ. 432,525, 40, ἐκ δὲ τῶν ἐξωτερικῶν δρ. 121,208,31, ἴτοι ἐν ὅλῳ δρ. 553,723,71. Αἱ δὲ δαπάναι, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀνῆλθον εἰς δρ. 553, 620. Ἡ ἔκτασις τῶν ἐναερίων γραμμῶν ἦν χιλιόμετρα 3573, ἡ δὲ τῶν συρμάτων 4580. Τὰ γραφεῖα ἠριθμοῦντο εἰς 88, ἐξ ὧν 6 διακροῦς ὑπηρεσίας, ἐργαζόμενα νυχθημερῖν, 17 ὑπηρεσίας πλῆρους ἡμέρας, καὶ 85 ὑπηρεσίας περιορισμένης. Ἐν ἅπασι τοῖς γραφεῖοις τούτοις ἐγένετο χρῆσις 157 μηχανῶν τοῦ συστήματος Μόρς.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οἱ κατὰ τὸ 1800 ἀποβιβασθέντες εἰς Ἀμερικὴν μεταναστάται ἀνέρχονται εἰς 372,880. Εἰς Ἀμερικῆν

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ ἐκ λίπους κηλίδες ἀπαλείφονται προστριβόμεναι διὰ τῶν διαλυτικῶν τούτου μέσων πρὸς τοῦτο τίθεται τὸ κηλιδωμένον ὑφάσμα ἐπὶ ἀναποτικοῦ χάρτου (στυποχάρτου), καὶ χύνεται σάβδον ἐπὶ τῆς κηλίδος βενζίνη ἢ αἰθέρ ἢ καθαρὸν τερεβινθέλαιον (νέφτι), τρίβεται δ' ἐλαφρῶς τὸ ὑφάσμα δι' ἰδίου ὑφάσματος μέχρις ἐντελοῦς ἐξαφανίσεως τῆς κηλίδος· αἱ ἐκ κηροῦ ἢ στεαρίνης κηλίδες ἀπαλείφονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀφοῦ ὅμως πρότερον τήξωμεν ταύτας δι' ὑποθέρου σιδήρου, ἐπιταχυομένης οὕτω τῆς ἀπαλείψεως· κηλίδες ἐξ ἐλαιοχρώματος ἢ ῥητίνης, ἀν μὲν εἶνε πρόσφατοι, ἀπαλείφονται ταχέως προστριβόμεναι δι' ἰδίου ὑφάσματος ἐντὸς τερεβινθέλαιου ἐμβαπτιζομένου, ἀν δὲ ξηραὶ, μαλακύνονται τὸ πρῶτον ἀλειφόμεναι ἐπὶ τινος ἡμέρας δι' ἐλαίου ἢ νωποῦ βουτύρου, εἶτα δὲ προστριβονται τὸ πρῶτον διὰ τερεβινθέλαιου, εἶτα διὰ βενζίνης μέχρις ἐντελοῦς ἀπαλείψεως· κηλίδες ἐκ τσίτου ἢ ζύθου ἢ ἰθρύτος ἀπαλείφονται δι' ἀμμωνιακοῦ ὕδατος προστριβόμεναι, κηλίδες δὲ ἐξ ὕδατος καὶ κόνεως μόνον παραχθῆσαι δι' οἰνοπνεύματος ἀπαλείφονται τάχιστα· κηλίδες ἐκ σακχάρους ἢ μέλιτος ἀπαλείφονται ταχέως τὸ πρῶτον διὰ θερμοῦ ὕδατος προστριβόμεναι, εἶτα δὲ δι' οἰνοπνεύματος· κηλίδες δὲ τέλος ἐξ οἴνου ἐρυθροῦ, σποροῦ ἢ καὶ μελάνης ἀπαλείφονται διὰ διαλύσεως ὀξυαλοῦ ἢ τρυγικοῦ ὀξέος προστριβόμεναι, ταχύτερον δὲ διὰ χλωριούχου ὕδατος ἢ καὶ μίγματος ἐξ ἠραιωμένου ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ χλωρικοῦ καλίου.